WEEKBLAD
Nederland : 25 Ct. - 20 BLZ.
België : 4 Frank. - 20 BLZ.

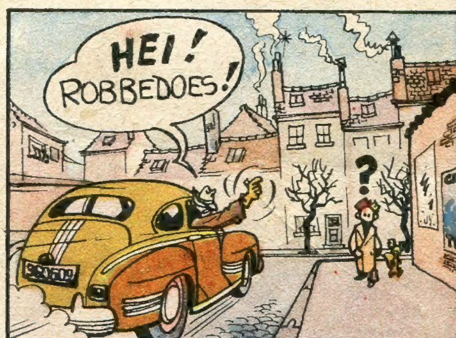
ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 515. — 9 FEBRUARI 1950.

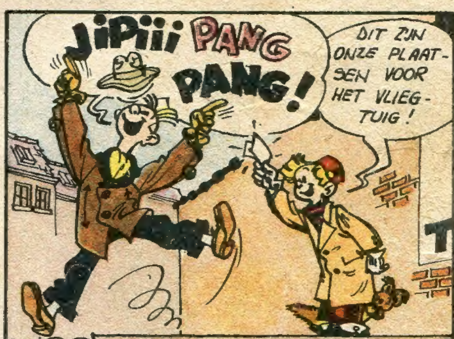

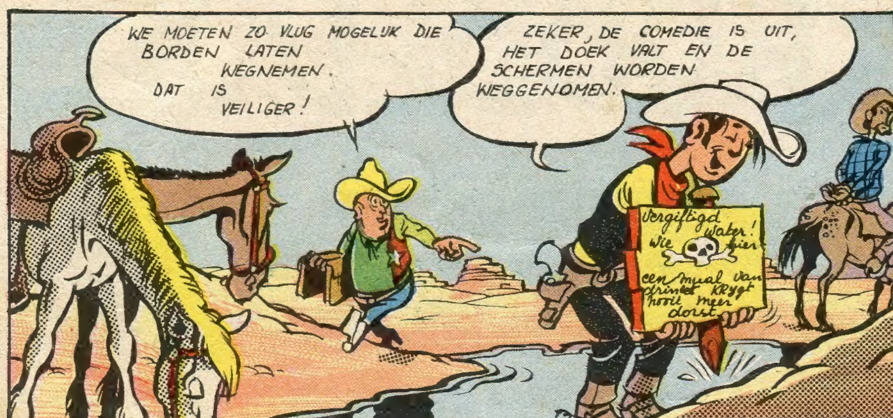

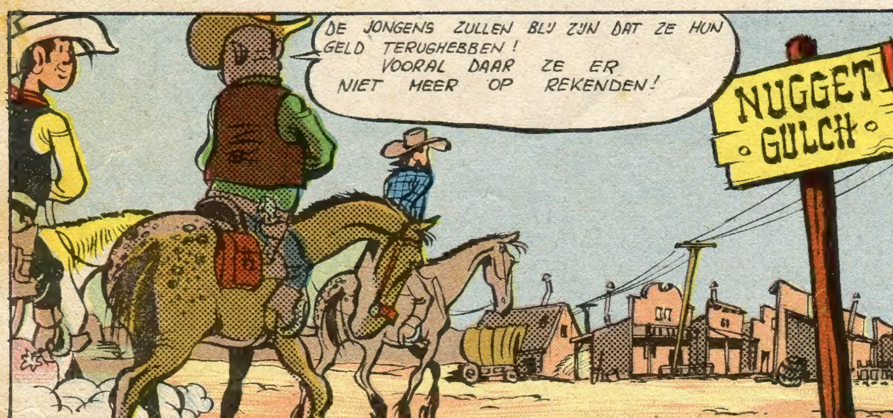

LUCKY LUKE

EINDELYK IS LUCKY LUKE ER IN GESLAAGD JOHN "DE MENSENVRIEND" KLEIN TE KRIJGEN.

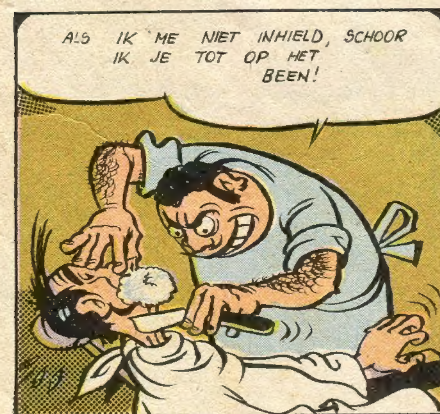

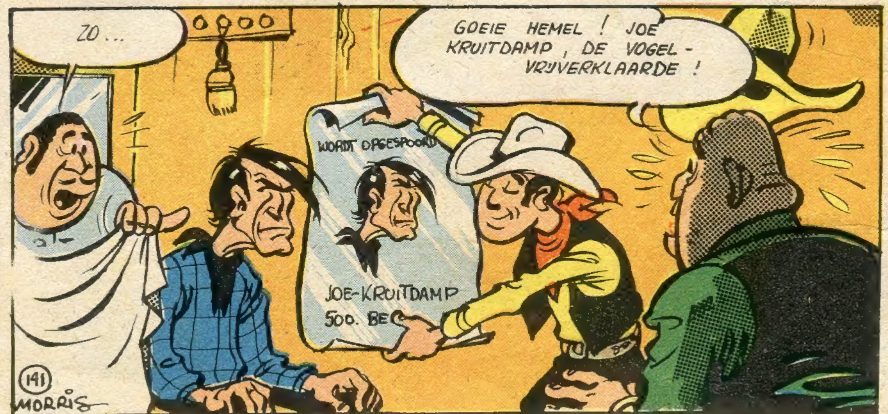

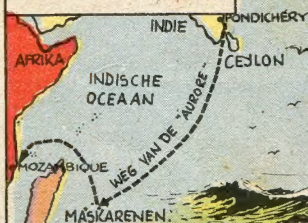

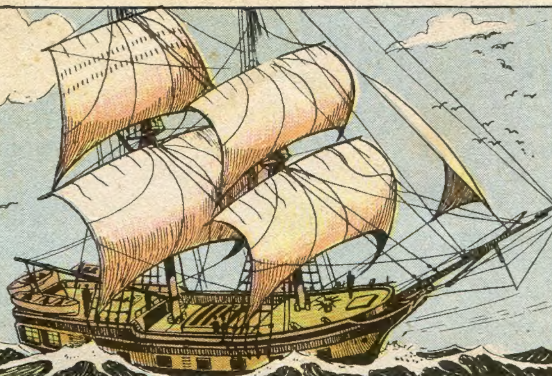

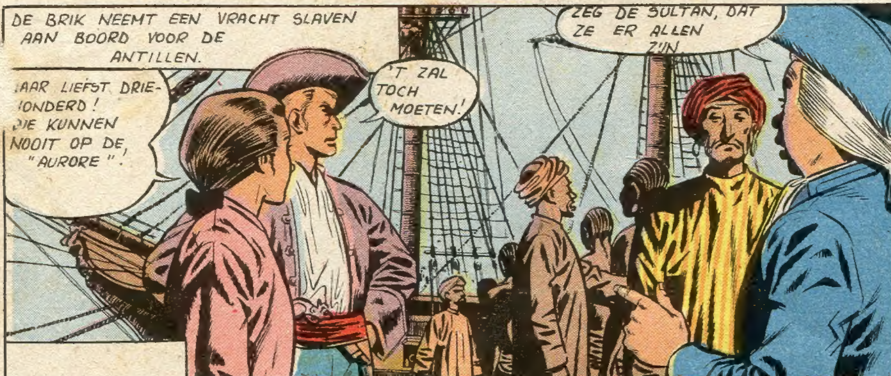

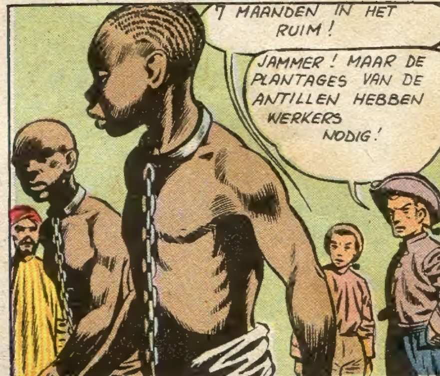
SURCOUF DE KAPERSKONING

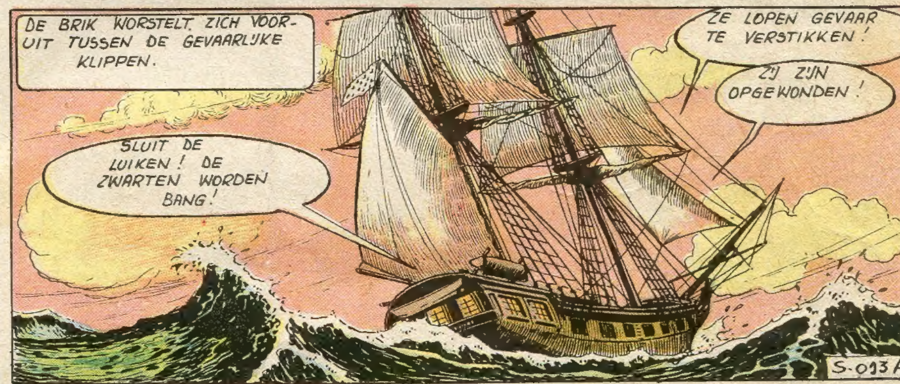

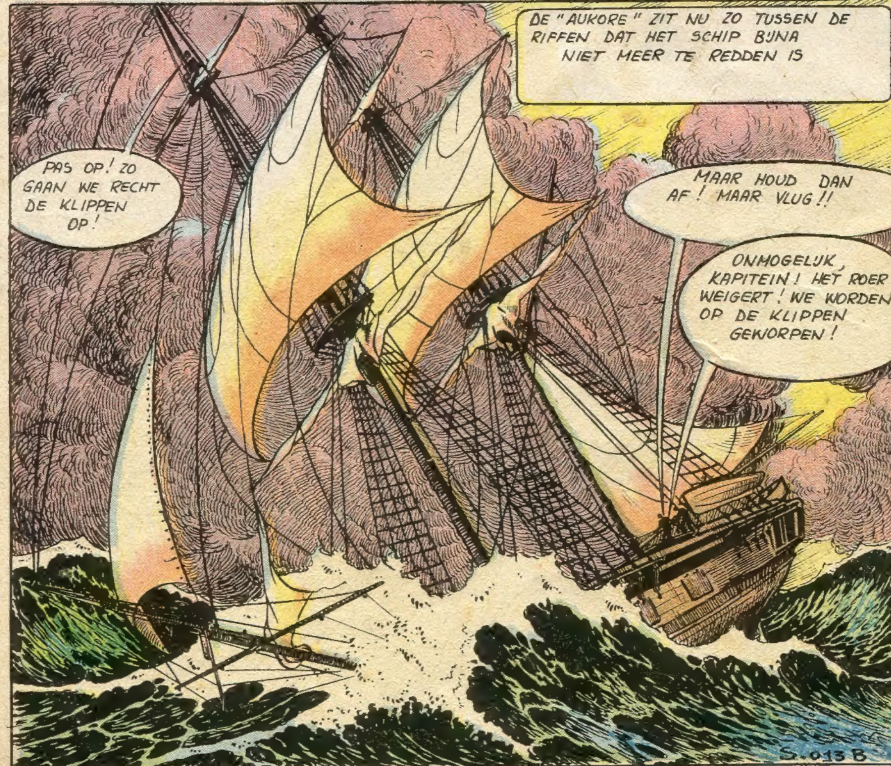

Slavenhandel ontstond uit de behoefte aan werkkrachten voor de koloniën, die Engeland, Spanje en Frankrijk in 't nieuw ontdekte Amerika hadden gesticht. Blanke werkkrachten waren niet bestand tegen de blakende hitte die er heerste en de inlandse bevolking was reeds duchtig uitgedund. Gewetenloze mensen belastten zich met het werkje. Zonder scrupules gingen ze te werk om zwarte werkkrachten te werven voor de Antillen en Amerika. Voor een stuk katoen of een handvol zout kochten ze « zwart vlees » van de dorpshoofden in Afrika of op de Arabische markten, en verkochten het voor zwaar geld op de slavenmarkt van Havanna, het middelpunt van de slavenhandel in de Nieuwe Wereld.

Het overbrengen van de zwarten van Afrika naar Amerika geschiedde onder zulke onmenselijke omstandigheden, dat twee derden de reis niet overleefden. De slavenschepen hadden gewoonlijk maar een kleine tonnage. Ze werden letterlijk volgestopt met aaneengeketende slaven. Ieder van hen beschikte juist over genoeg plaats om zijn voeten te zetten, en dat gedurende een maandenlange reis. Om verstijving te voorkómen liet men ze drie maal per dag aan dek komen en dwong men ze te dansen. Velen onder hen verkozen de dood boven die onmenselijkheid en sprongen in zee.

Dat gewetenloos gesjacher duurde tot in het begin der XIXe eeuw. Er was zelfs een wet op de slavenhandel, uitgevaardigd door Lodewijk XIV. Alleen de kerk kwam in opstand tegen deze onmenselijkheid, die ten slotte afgeschaft werd maar die niet geheel verdween voor 1815. Alle beschaafde landen verenigden zich: slavenhandelaars werden als piraten behandeld en vervolgd.

De slavenhandel verdween slechts geheel toen de slaven werden vrij gelaten en hun rechten kregen als mens.

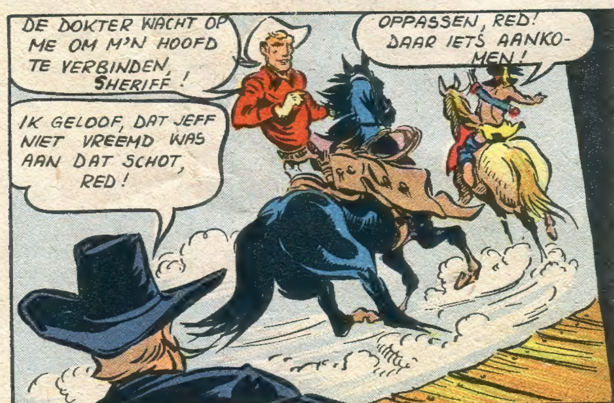

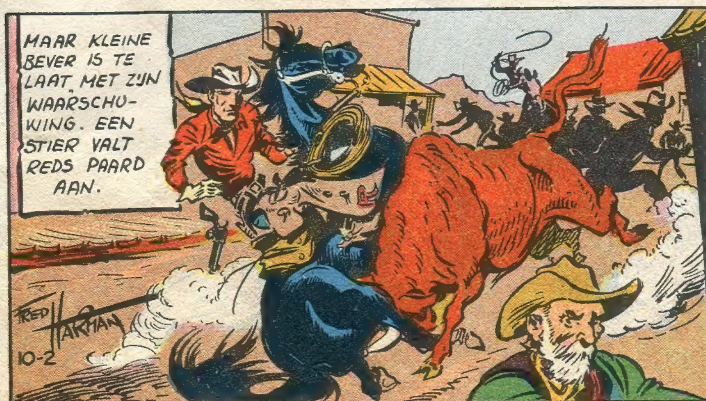

Heb je de zakdoek al gelezen ?

Wat zou je zeggen als een vriendje van je dat vroeg ?

Zowat honderd jaar geleden klonk die vraag nog zo gek niet, tenminste niet te Parijs.

Een uitgever, die toevallig een grote voorraad katoen had kunnen aanschaffen tegen een heel schappelijk prijsje, kwam op de gedachte om zijn krant op doek te laten drukken.

Ook de titel paste hij daarbij aan en doopte zijn krant « De politieke Zakdoek ».

Het eigenaardige van het geval was, dat zijn blad meer verkocht werd naarmate er meer Parijzenaars... verkouden waren. De krant kon namelijk achteraf uitgewassen worden en werd dan als zakdoek gebruikt.

Evengoed als je iemand kon vragen of hij de zakdoek al gelezen had, kon die je dus vragen of je geen krant had om zijn neus te snuiten.

Van die krant blijven er op het ogenblik nog veertien exemplaren over, die nog niet als zakdoek hebben dienst gehad. Een er van kun je vinden in het krantenmuseum te Parijs.

Als je verkouden bent, je kent nu het adres...

Rode Vleugel en de Maleise Kris

(13)

KORTE SAMENVATTING. — De jongens van de Rode Vleugel hebben het opgenomen tegen een bende zeerovers, die ergens in de omgeving van Java hun schuilplaats hebben. Nadat ze de Maleise Kris uit hun schuiloord hebben gejaagd, begeven ze zich naar Manilla. Bij de commissaris van politie verneemt de Grote Baas, dat er een melaatse woont, die voor het land veel heeft gedaan en de moeder blijkt te zijn van Mou-Tse, het Chinese meisje, dat ze hebben gered. Intussen wordt ze door de Maleise Kris geschaakt. Ze willen het meisje en haar moeder doden, als de Grote Baas en de vader van Mou-Tse opdagen en de bende op de vlucht drijven. Enkele leden van de Maleise Kris blijven in hun handen maar de leider is verdwenen.

— Deze, die we hier hebben, zullen wel praten en ons vertellen, waar we hem moeten zoeken !

Li-Tsjang hield zijn arm om zijn dochtertje geslagen en deze keek haar moeder aan.

— Breng de gevangenen mee, zei de Grote Baas. Dan kan de gelukkige familie elkaar weer leren kennen.

Langzaam verlieten ze de kamer.

Zeker, Mou-Tse had haar ouders teruggevonden. Maar was het niet verschrikkelijk, dat ze haar moeder melaats moest terugzien ? Dat ze haar nooit zou mogen aanraken en omhelzen ? Dat ze haar âf en toe zou kunnen zien, maar nooit aan haar zijde leven ?...

De Grote Baas en Tsjeng brachten de gevangenen naar de politiecommissaris. Men moest hen zo vlug mogelijk aan het praten krijgen, hen verplichten te zeggen, waar de Maleise Kris zich schuil hield.

Toen de Grote Baas hun mouwen opstroopte, had hij gezien, dat ze allen gemerkt waren met de rode kris. Het waren dus vertrouwelingen van de Maleise Kris. Hij wist, dat het moeilijk zou zijn, hen aan het praten te krijgen !...

HOOFDSTUK XVII

HET is heel eenvoudig, zei de Grote Baas. We moeten de Maleise Kris terugvinden.

Hij keek een voor een de jongens aan, die rond de tafel zaten. Ze waren allen terug van de zending, die hij hen had toevertrouwd. Ze konden er nu ongeveer zeker van zijn dat de Maleise Kris erin geslaagd was, te ontsnappen, zonder de aandacht te trekken. Wat eens te meer bewees, dat hij overal medeplichtigen had en dat z'n zaakjes uitstekend georganiseerd waren.

Karel en Jan zaten samen te fluisteren, zonder zich om de anderen te bekommeren. Joe zat een hard stuk kauwgom te verwerken. Tsjeng scheen op de maan te vertoeven en tuurde in het vage, maar hij luisterde niettemin het scherpst van allemaal. Henry zat te knikken en wachtte veronderstellingen af.

— Baas, waar denkt u, dat hij is ? De Grote Baas van de Rode Vleugel slaakte een zucht en mompelde :

— Ergens in de buurt, hetzij op het grote eiland, hetzij op een van de eilandjes van de archipel. De kust is vol lagunen, wat de achtervolging natuurlijk erg bemoeilijken zal...

— Hebben z'n handlangers niets losgelaten ?

— Geen woord ! Ze zijn zo even terechtgesteld. Geen van hen heeft zijn mond opengedaan. Ik geloof, dat ze nog meer schrik hebben van de Maleise Kris dan van de dood...

— 'k Hoop maar, bromde Joe, dat ze niet naar een van die eilanden zullen vluchten, waar het krioelt van slangen.

— Hou je niet van de eilanden, Joe ?

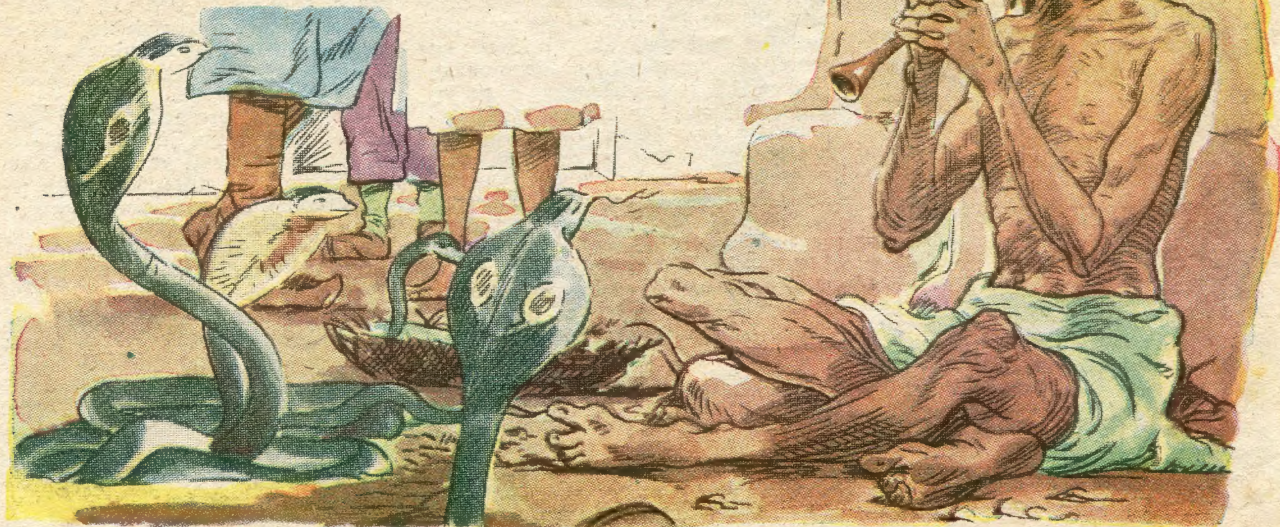
— Om juister te zijn : ik hou niet van slangen.

— Hoe is het mogelijk. En het zijn zo'n lieve diertjes ! Kijk, enkele nachten geleden vond ik er een om m'n been gewikkeld. Die was zich lekker aan het koesteren in mijn warmte.

— Vertel zo'n dingen niet, bromde Joe. Het is om er onpasselijk van te worden.

De laatste tijd legden Jan en Karel het er wat op aan, om de Engelsman te plagen. Z'n zelfbeheersing en z'n flegma prikkelden hen en ze probeerden iets te verzinnen, om hem uit z'n evenwicht te brengen. Maar de lachlust van de twee jongelui belette hen niet, aan de discussie deel te nemen.

— Het voornaamste is, zei Karel, te weten te komen, waar hij zich

precies bevindt. Wel voor de drommel, dan zouden we alle slangen van het eiland uitroeien, zodat Joe met alle gemak op kan rukken.

— Ik zal een vette premie geven, zei de Grote Baas, aan degenen, die me een idee aan de hand doen, waar Sangar zich ergens verborgen houdt.

Het gesprek leverde echter geen enkel resultaat op. Noch de Grote Baas, noch de jongens konden gissen, wat de Maleise Kris nu weer in het schild voerde, of waar hij zich verstopt had.

— Wel, zei Joe, laten we hier blijven. Hij zal wel aanvallen.

— Ben jij bereid, als doelwit te dienen, Joe?

— Waarom niet, als het nodig is?

— En als hij met slangen naar je gooit?

Joe keek de twee grappenmakers misprijzend aan en haalde de schouders op.

— Weet je, wat een gentleman is?

— Zeker! Iemand zoals jij!

— Dank je. Maar het is eerst en vooral een man, die z'n tong niet voor niets gebruikt.

Hij draaide hen de rug toe en ging weg.

De Grote Baas moest een bespreking bijwonen bij het hoofd van de politie. Alle krachten van de Filippijnen waren gebundeld om de Maleise Kris op te zoeken. Hele regimenten zetten de kust af. De observatiejachten van de politie doorkruisten de wateren tussen de kleine eilandjes. Het scheen zo goed als zeker, dat de Maleise Kris door de mazen van het net geglipt was.

— Heeft u nieuws?

De politiechef knikte en zei:

— Ik heb nieuws, maar geen goed.

— Beter slecht nieuws, dan helemaal niets. Vertel maar op.

— Een jonk van de Maleise Kris heeft een Chinese cargo aangevallen en hem gepraaid, niet ver van Borneo. Het is de stoutste streek, die ze tot nu toe uitgehaald hebben!

— Hij is dus niet meer op de Filippijnen?

— Dat lijkt me op het ogenblik bijna zeker. Als het zo is, heeft hij handlangers onder de politie, want anders had hij nooit kunnen ontsnappen.

De Grote Baas fronste de wenkbrauwen. Toen hij het op zich genomen had, de Maleise Kris aan te pakken, had hij gedacht, dat hij zou te doen krijgen met een gewone piraat, die alleen maar wat handiger en stoutmoediger was dan andere piraten. Nu gaf hij er zich stilaan rekenschap van, dat hij eerder een groot heerschap was, die over een geheime organisatie beschikte en die overal z'n mannetjes had en dat het heel moeilijk zou zijn, hem beet te krijgen.

— Ik zou een heel regiment moeten hebben, bromde hij, in plaats van die vijf jongens van de Rode Vleugel.

Het was om zo te zeggen de eerste keer, dat de Grote Baas er zich rekenschap van gaf, dat z'n troepje erg zwak was. Tot nu toe hadden ze zich altijd heel alleen door de zwaarste karweitjes heen gevochten. Nu stond hij voor een soort keizer der misdaad, wiens gezag zich uitstrekte over verschillende landen. En met hun zessen waren ze toch wat zwak.

De politiechef knikte.

— We zouden een organisatie moeten oprichten, die even sterk is als de zijne.

De Grote Baas maakte een afwerend gebaar.

Terwijl de commissaris van de Filippijnen en de chef van de Rode Vleugel de situatie onderzochten, zonder zich illusies te maken, zwierven Jan en Karel door de kleine straatjes van Manilla. Hun aandacht werd getrokken door een samenscholing. Met hun ellebogen baanden ze zich een weg, tot ze op de eerste rij stonden. Een oude slangenbezweerder, gebogen en gerimpeld, vertoonde zijn kunsten. Hij was waarschijnlijk uit Indië afkomstig, want hij had de gebogen neus en vrij dikke lippen, die de Hindoes kenmerken. Hij speelde op een soort waterfluit, die een heel vreemde, zachte klank had. De slangen kronkelden uit de mand te voorschijn en wiegden hun koppen op de beweging van de fluit.

Na enkele ogenblikken te hebben toegekeken, tastte Jan in z'n zak en wierp een dollar op het tapijt.

De oude man kon eerst z'n ogen niet geloven. Hij greep de dollar vast, probeerde hem te plooien, beet er dan eens op en keek, of z'n tanden sporen hadden nagelaten. Tenslotte stak hij het geldstuk in z'n tulband, zette de fluit weer aan z'n lippen en versnelde het rhythme. De slangen hieven zich steeds hoger op, hoger en hoger, tot een van hen zich tenslotte rond z'n hals kronkelde. De kleine platte kop rustte op de fluit. Dan nam de bezweerder z'n fluit van z'n lippen en begon zachtjes te praten tegen de slang. De kop van de slang was vlak voor het gezicht van de fakir, kwam steeds dichter en dichter. Tot de fakir tenslotte zijn lippen vooruitstak en er de muil van de slang mee aanraakte in een kille, angstwekkende kus.

— Verschrikkelijk, fluisterde Karel. Een nietsje is voldoende, om de slang wild te maken. En als ze de man beet...

Op hetzelfde ogenblik schoot de kop van de slang vooruit en beet zich vast in de onderlip van de fakir. Jan slaakte een kreet van afschuw, maar de oude man stond glimlachend op. De slang bengelde nog steeds aan z'n onderlip. Hij deed enkele passen, zwaaide met z'n hoofd om te laten zien, dat de slang stevig vasthing en toen het ophield met nikkeltjes te regenen, nam hij de kop van de slang vast, maakte ze voorzichtig los en legde ze terug in de mand.

— Die man is immuun! Ik zie geen andere uitleg...

— Er is wel een andere uitleg, sir, zei een jonge Filippijn, die naast hen stond. Moona heeft van al z'n slangen gewoon de giftanden weggenomen. Zo kan hij er mee werken, zonder enig gevaar te lopen.

— Die giftanden kunnen dus uitgetrokken worden?

— Ja. Men trekt tegelijk de tanden en de gifzakjes uit en zo goed, dat de beesten volkomen schadeloos worden. Als u soms zin heeft om er enkele te kopen, zal Moona u er wel een paar willen verkopen.

Als een bliksemschicht schoot een gedachte door Jan's hoofd. Hij stootte tegen Karel's elleboog.

— Zeg, zei hij, zou het geen daad van naastenliefde zijn, Joe gewend

te maken aan slangen, zonder dat er enig gevaar bij is ?

Karel keek z'n vriend een ogenblik aan en barstte toen in een luide schaterlach uit.

— Ik vind het een reuze-idee !... gierde hij. Wat zal hij gillen !

— In ieder geval, als hij niet gilt, dan zal hij toch z'n flegma een ogenblik laten varen. Dat is alles, wat ik wens !

De twee kornuiten wisten heel goed, wat ze wensten. Ze volgden de oude Moona, die de richting van de kaai uitwandelde, om daar nog een vertoning te geven en na de vertoning gingen ze met hun drieën een kroegje binnen, om hun zaakjes rustig te bespreken.

Toen de twee vrienden buiten kwamen, droeg Jan onder z'n arm een rieten mandje, waarin vier slangen lagen.

In het hotel gearriveerd, verloren ze geen ogenblik. Jan en Karel sliepen in dezelfde kamer, vlak naast die van Joe. Er liep een soort terras aan de buitenkant van de kamers, zodat ze de kamer van hun kameraad konden bereiken, zonder zich in de gang te vertonen. Een snelle verkenningstocht van Karel stelde hen gerust. Joe was er niet ! Ze maakten in het bed een nestje voor de slangen en legden de beestjes erin, tussen de lakens.

Deze keer zouden ze wel een punt behalen op Joe !

HOOFDSTUK XVIII

INTUSSEN zette de Grote Baas z'n onderzoek voort. Hij was naar de villa aan het tamarindenlaantje gegaan, waar men in de tuin een paviljoen aan het bouwen was, waar Li-Tsjang en z'n dochtertje Mou-Tse zouden komen wonen. Zo zouden ze dichtbij de arme melaatse zijn, zonder gevaar te lopen door de vreselijke ziekte besmet te worden.

Al een tijdje verlangde de Grote Baas naar een ontmoeting met Li-Tsjang, om eens rustig met hem te praten. Hij wist, dat de Chinees lang tegen de Maleise Kris gevochten had en dat hij verschillende dingen wist over de verschrikkelijke piraat, die ieder ander onbekend waren. Misschien kende hij zelfs 'n paar schuilplaatsen van de Maleise Kris...

Mou-Tse had al haar vreugde en haar geluk teruggevonden. Ze woonde nu bij haar vader, die haar moeder dikwijls ging bezoeken, en stilaan vergat ze de jaren, die ze bij de vreselijke Sangar had doorgebracht.

De Grote Baas was voor haar een trouwe vriend gebleven. Ze ontving hem dan ook met genoegen en vroeg :

— Heeft u Tsjeng niet meegebracht ?

— Tsjeng ? Ik dacht, dat hij gisteren gekomen was.

— Dat is hij ook, maar hij had vandaag ook wel kunnen komen !...

De Grote Baas keek haar glimlachend aan.

— Denk je niet, klein meisje, dat je wat veeleisend bent ? Tsjeng heeft een heel gevaarlijke zending te vervullen en kan toch niet altijd bij jou blijven.

Mou-Tse trok een ongelukkig gezicht en verborg haar verwarring achter een air van verwend kindje.

— Denk nu eens even goed na, ging de Grote Baas voort. Kun jij je geen schuilplaats van de Maleise Kris herinneren ?

Ze schudde moe haar hoofdje.

— Ik heb al nagedacht, maar hij praatte nooit in mijn aanwezigheid over de geheimen van de bende.

Intussen was Li-Tsjang binnengekomen en met de neerbuigende, bloemrijke beleefdheid, die de Chinezen eigen is, dankte hij nog eens op honderd verschillende manieren de Grote Baas voor de redding van zijn dochter.

— Ik ben u zeer veel verschuldigd, besloot hij, en ik weet werkelijk niet hoe ik m'n erkentelijkheid zal uitdrukken.

De Grote Baas maakte een afwerend gebaar en zei :

(Wordt vervolgd.)

CLUBNIEUWS

Een rakker uit Aalst schrijft me een verontwaardigd briefje over een jongen — ik wil hem geen Robbedoesrakker noemen, want die naam is hij niet waardig — die het geheimschrift verraden heeft. De verontwaardiging van die rakker is volkomen gerechtvaardigd. Het geheimschrift verraden is en blijft misbruik van vertrouwen en dus is het een jongen onwaardig. Zelfs als een lezer, die geen lid is van onze grote Robbedoesclub, er in slaagt, de sleutel van ons geheimschrift te ontdekken, dan heeft hij nog niet het recht om dat geheim te onthullen. Een jongen met karakter moet een geheim kunnen bewaren. Elk geheimschrift, hoe ingewikkeld ook, kan ontcijferd worden. Ons geheimschrift ontsnapt niet aan deze regel en sommige spitsvondige lezers zijn er dan ook in geslaagd, de sleutel te ontdekken. Op zichzelf is dit niet oneerlijk. Integendeel, het getuigt van helder doorzicht. Maar geen jongen of meisje met eergevoel zal er aan denken, de sleutel aan anderen te verklappen. Dit zou op zijn minst een onedele daad zijn.

Maar als een clublid het geheimschrift verklapt, dan is dit verraad, en een veel ernstiger verraad dan sommigen wel denken.

Natuurlijk gaat het in onze geheime boodschappen nooit over staatsgeheimen, maar alleen al het feit, dat een rakker het vertrouwen van Robbedoes beschaamt kan nooit goedgepraat worden. Zal zo'n jongen later als man zijn gegeven woord trouw blijven ? Zal hij ooit een vertrouwenspost kunnen bekleden ? Ik ben overtuigd van niet, tenzij hij tijdig het roer omgooit.

Ik zou de naam van die rakker uit Aalst kunnen noemen. Dat zal ik niet doen. Ik hoop voor hem, dat hij gehandeld heeft uit lichtzinnigheid, zonder er veel bij na te denken en dat zijn schaamtegevoel al een voldoende straf voor hem zal zijn. Laat hij zijn verkeerde daad herstellen door opnieuw een trouwe Robbedoesrakker te worden.

NIEUWS VAN HET VOETBALFRONT

In de Vlaamse Ardennen ligt de voetbalbedrijvigheid niet stil, wat te Leuven en te Antwerpen wel het geval schijnt te zijn. En wat spoken de Bruggelingen uit? En de Gentenaren ? En doen de jongens van de kust misschien hun winterslaapje ?

Vooruit, wordt eens wakker ! Volg het voorbeeld van streekaanvoerder Marcel Collage. Die gaat niet bij de pakken zitten !

Hier het verslag van de match White Star-Oudenaarde (2-3) :

Door onvoorziene omstandigheden was White Star genoodzaakt, haar tweede elftal in lijn te brengen. Het spel was dan ook zeer verdeeld. Spitaels A. opent de stand, maar Oudenaarde maakt voor de rust gelijk langs de midvoor. Na de rust neemt Oudenaarde voorsprong, doch White Star maakt onmiddellijk gelijk. White Star deelt de lakens uit, maar het zijn de bezoekers, die de winnende goal netten. Met deze zege bekomen de bezoekers, wat ze verdienden. Uitblinkers : de beide elftallen dienen in één adem vermeld.

DE STAND

1. White Star Parike	5	4	1	0	26	9	8
2. Sparta Lierde	6	4	2	0	29	19	8
3 Oudenaarde	5	3	2	0	18	15	6
4. Nederbrakel	6	0	6	0	0	30	0

Nog één match moet gespeeld worden, namelijk tussen White Star en Oudenaarde. Wint White Star de match, of blijft de match onbeslist, dan is White Star meteen streekkampioen. Wint Oudenaarde de match, dan zal nog een wedstrijd voor de titel moeten gespeeld worden.

In elk geval wens ik beide clubs evenveel succes toe !

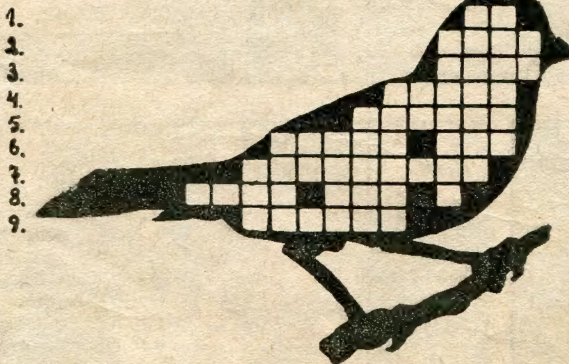
FRANK.

GEHEIME BOODSCHAP

Jan Kordaat, Leuven : 92S3KJ 0+9SZ— 03K4 XN—P4R H9R635— N74RH— 07H48 XNM 4674S6 R4XK9X N1—4R 74R1R9X5H 4M— FJ474 9C631364 363NZ3 JNP29X 6SM 951— XR6Z46X 4NH3 J3S4X NF93R4J —N 54M9N4N Z92J4Z4 K4R5R9X 5H42P4N.

Rakker G. d. B., Vosselaar : J9Z 4K4R4 XN64K 4N9XRK 9N5— 47Z3 JN8R— X714 R734 N4N 925 H3J64NM 3NS64 6924N6H4X F6.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Pers. voornaamwoord. — 2 : Knevel. — 3: Mond en tandpoedermerk. — 4 : Waterzwijn. — 5 : Ervaren matroos. — 6 : Waterkant. - Eenheid in het kaartspel. — 7 : Middagcirkel. — 8 : Voltrekker van een doodvonnis. - Een boomsoort. — 9 : Kerker.

VERTIKAAL

0 : Insect. — 1 : Tussenwerpsel (gemeenzaam). — 2 : Daar (bijwoord). — 3 : Heilige boeken der Hindoes. — 4 : Gebruiken. — 5 : Zeer besmettelijke ziekte. — 6 : Twee klinkers. — 7 : Hoogste vrouwenstem (in de muziek). — 8 : Roodhuid. — 9 : Symptoom van ziekteverschijnsel. — 10 : Afk van Rijksles.

OPLOSSING VAN ONS VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ei. — 2 : Afhalen. — 3 : Muskieten. — 4 : Pittelaar. — 5 : Aera.

Vertikaal. — 1 : Lamp. — 2 ; Ui. — 3 : Sta. — 4 : Akte. — 5 : Fier. — 6 : Hela. — 7 : Rata. — 8 : Lea. — 9 : Eenre. — 10 : In.

DE PATROELJE der Adelaren

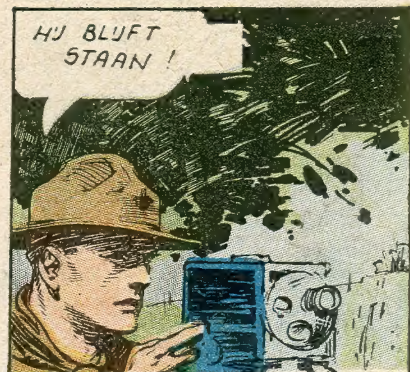

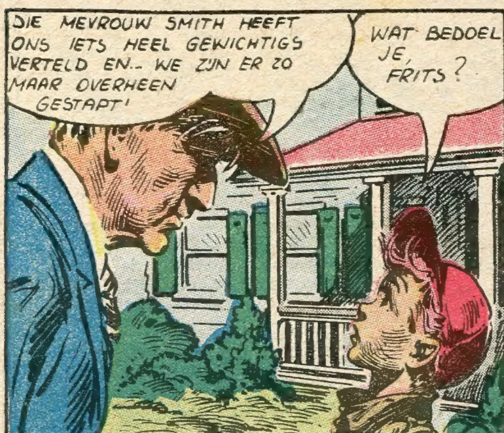

RIK RAKKERS

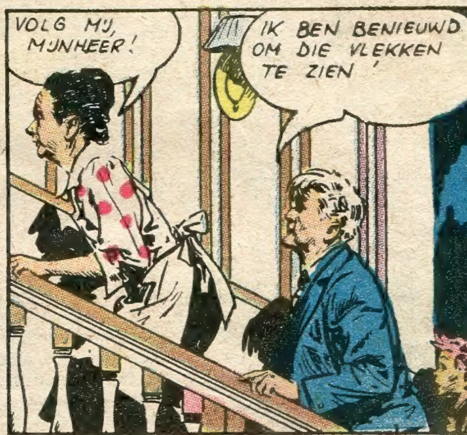
DOOR FRANK GODWIN

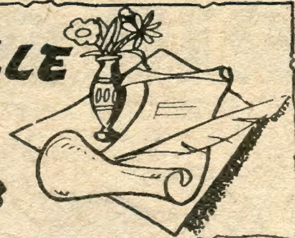

SNUFFELTJE VERTELT... van GUIDO GEZELLE en JAN FRANS WILLEMS

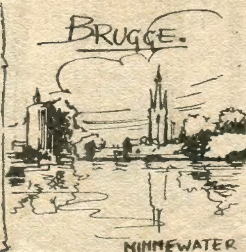

Snuffel vertelt hier over twee grote voormannen der Vlaamse beweging. In tijdsorde zou Jan Frans Willems voorop moeten komen. Maar de jongste Gezelleviering zal er wel oorzaak van zijn, dat de belangstelling in de eerste plaats naar Guido Gezelle uitging. Twee grote figuren om te onthouden !

Ik begrijp dat vele rakkers nu het hoofd — en misschien wel het hart — volhebben over Guido Gezelle, de grote letterkundige vernieuwer van het Zuiden, het symbool van onze Vlaamse strijd : priester, dichter en Vlaming. Aanvankelijk, nog voor dat **TOM COBLY** uit **Vilvoorde**, me een briefje schreef dacht ik er aan, een speciaal nummer aan Guido Gezelle te wijden. Maar... onmiddellijk kwam ook in mij op, dat zovele, mooi-op-glanspapier-verschijnende geïllustreerde weekbladen en tijdschriften dit zo veel beter en geschikter en vollediger zouden doen. En... wat kan ik onze rakkers over zo iets moeilijks en subtiels als poëzie gaan opdissen ?

Het is nu vijftig jaar geleden, dat deze grote man stierf : op 27 November 1899. Hij werd geboren op 1 Mei 1830 te Brugge. Van zijn ouders erfde hij een diepe en kinderlijke godsvrucht en een grote liefde voor de natuur. Hij deed zijn Latijnse studiën te Roeselare, waar hij na zijn priesterwijding zelf leraar werd. Aanvankelijk in de... handelswetenschappen en later in de poëzie ! !

Jullie weten, hoe het hem daar verging : tegenkanting van zijn overheden, die van zijn nieuwe opvattingen en stoute hervormingsgeest niets wilden weten. Op de duur werd hem zijn leraarsambt ontnomen en hijzelf werd naar Brugge verplaatst. Hij was er achtereenvolgens onderrector aan een Engels seminarie en sedert 1865 onderpastoor van de St. Walburgis. In 1871 werd hij onderpastoor aan de O. L. Vrouwekerk te Kortrijk, in 1889 directeur der Zusters van het Kindeken Jezus aldaar en in 1899 directeur der Engelse Kanunnikessen. Zijn eerste werken waren van minder betekenis. Er is voor onze hedendaagse nuchtere geest — wat zeemzoete, romantiekerige rijmelarij bij ! Gelukkig, dat niet alles uit die tijd tot ons gekomen is. Het zou de grote dichter van Tijdkrans, Rijmsnoer en Laatste Gedichten, niet ten goede komen, hoewel er onder de gedichten van zijn eerste periode ook fijne pareltjes zijn van « zuivere » lyriek.

Nu lijken ons sommige zijner werken wat verouderd. Maar een flink aantal van zijn gedachten zullen blijven als het werk van een zeer persoonlijk dichter, een dichter van internationaal formaat, de grootste na Vondel.

Hij heeft de poezie bij ons gezuiverd van bombast en rederijkerij en was destijds zeer (en... nu ook weer !) in de mode. En laat ik onze jonge studenten aanraden eens degelijk één (of misschien wel meer) der volgende studies ter hand te nemen : die van zijn neef Cesar Gezelle, van Bernard Verhoeven, van Aloïs Walgrave of de hoogstaande beschouwingen van August Vermeylen. Jammer genoeg vond de dichter wat veel navolgers, die ook gingen « 'k en kan » of « 't en zal »-len... En spijtig genoeg, zoals het met alle waarachtig «nieuw werk » het geval is, de waardering kwam vijftig jaar te laat !

JAN FRANS WILLEMS

Is Guido Gezelle een man van onschatbare betekenis in de geschiedenis en de ontwikkeling van onze letteren, Jan Frans Willems, alhoewel geen geniaal dichter, was voor het Zuiden, een halve eeuw voor de grote Westvlaming, van minstens even grote zo niet grotere betekenis. Willems is inderdaad de grote voorvechter, de « vader » van de Vlaamse Beweging. In 1793 werd hij te Boechout geboren en hij stierf te Gent in 1846. Van in den beginne was Willems een enthousaist voorstander van de Verenigde Nederlanden. Zou hij het zo verkeerd hebben voorgehad ? In de spijtige revolutie van 1830, die dit rijk, dat zo voorspoedig had kunnen zijn, (mits wat goede wil van weerszijden) en waarin Frankrijk, dat met lede ogen die sterke Nederlanden zag, de hand had, koos hij de zijde van Nederland. Maar Willems bekleedde openbare ambten te Antwerpen (adjunct-archivaris en ontvanger der registratie). De revolutie liep voor hem falikant af. Volgens de nog steeds geldende gebruiken werd hij dus uit zijn ambt ontzet om ergens een baantje te krijgen in Eekloo.

Daar begint hij zich veel met letterkunde bezig te houden. Hij bestudeert vooral de geschiedenis van onze taal en kon de Nederlandse oorsprong van de oude « Reinaert » bewijzen. Hij gaf er ook een nieuw-Nederlandse vertaling van. Deze werkzaamheden waren, in zijn verbanning (door het Voorlopig Bewind), voor hem een troost, te meer daar hij ook in de ongeluksperiode verschillende kinderen verloor. Gelukkig werd hij in 1835 ontvanger der registratie te Gent. Nu begint hij met de publicatie van zijn « Belgisch Museum », een tijdschrift, waarin hij tal van oude teksten opnieuw uitgeeft en de mensen de liefde bijbrengt voor taal en volk. Hij richt verenigingen op en stuurt petities naar het parlement. Heel de strijd tegen de systematisch doorgevoerde verfransing en voor de gelijkwaardigheid van het Nederlands concentreerde zich rond zijn persoon. Als geestdriftig strijder voor de zaak wist hij mannen als David, Blommaert en Snellaert te begeesteren. Hij bezorgde de samenbundeling en uitgave van tal van « Oud Vlaamse Liederen », die dank zij hem bewaard zijn gebleven.

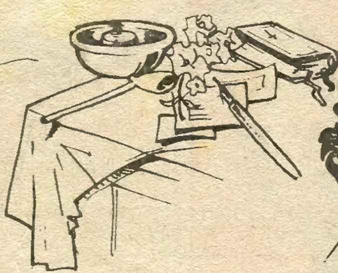
Wat voor ons van het grootste belang is, blijft het feit, dat hij onmiddellijk inzag (en er voor streed en overwon !), dat het Vlaams niet een onwaardig dialect is, zoals zijn tegenstrevers gewoon waren te verklaren, maar dat Vlaams en Hollands gewestspraken zijn van de ene Nederlandse taal !

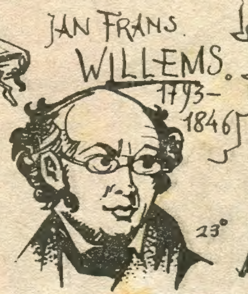
Dat na Willems alle koppige vooroordelen tegen onze taal nog niet overwonnen waren, bewees intussen de machtige Gezelle, die ook een hele schaar leerlingen, wist te bezielen. Aan beide edele naturen heeft het Zuiden veel te danken. En zij moeten hun strijd voortzetten !

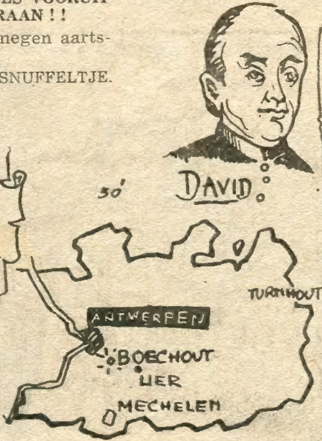
Met **ROBBEDOES VOORUIT**
en **VOORAAN ! !**

Jullie toegenegen aartsrakker

SNUFFELTJE.

Nieuws uit de Britse luchtvaartindustrie

We geven hier een kort overzicht van de voornaamste Britse vliegtuigfabrieken en hun laatste nieuwe producten of ontwerpen.

Airspeed

Ambassador met slechts 2 kielvlakken en roeren (tegenover drie bij vorige machines).

A. S. 66. Vrachtvliegtuig.

Armstrong Withworth

Brabazon 5A Marathon project (niet verwarren met de Bristol Brabazon !).

A. W. 58 (E. 16/49). Eenpersoons proefvliegtuig met 1 « Avon » straaleenheid. Spanw. 7,20 m. Lengte 13,55 m.

Avro

Bommenwerper met 8 « Beryl » straaleenheden.

Vliegende vleugel, experimenteel type met 4 « Avon »'s. Snelheid 2.250 Km. ! Piloot ligt op de buik.

B 35/46 Bommenwerper met 5 « Avons ».

R. 42/46. Ontwerp ter vervanging van de Shackleton.

E. 6/46. Experimenteel toestel voor lange afstanden.

Boulton Paul

Delta project BP. 111 naar Lippish model. Bevindt zich thans in de R. A. E. te Farnborough voor windtunnel-proeven.

Bristol

170 Freighter. 171 vierpersoons helicopter. 172 « Bandit » met twee Nene's. 173. Twaalfpersoons helicopter project. 174. Jager. 175. Transportvliegtuig. 176. Transportvliegtuig.

De Havilland

D. H. 111. Vampire-ontwikkeling. De typen 112 en 113 worden wellicht tot een enkel toestel teruggebracht. Het zou een jager worden voor gebruik bij dag en nacht, waarschijnlijk uitgerust met « Avon » straaleenheden en voorzien van « afterburners » en « rocket boost ».

English Electric

Er vliegen nu ongeveer 5 Camberra-bommenwerpers.

Fairey

Radio-bestuurde vliegende-vleugel zonder inzittenden, E. 8/47.

Air Observation Post-helicopter volgens de specificaties A. 6/47 en A. 7/47.

Gloster

Meteor met z. g. « Griffiths » vleugel (?).

F. 43/46. Dag-jager.

F. 4/48. Vliegende-vleugel-jager met twee straaleenheden (?).

Handley-Page

B. 35/46 met vier Metrovick-eenheden. Twee cockpits met aparte doorzichtige bedekking naast elkaar. Vier (?) kielvlakken. Prototype zal waarschijnlijk vliegen in 1953. In dienst in 1955.

Percival

P. 54. Foto-vliegtuig.

P. 55. Voor insectenbestrijding.

P. 56. Oefenvliegtuig met driewielonderstel naar specificatie.

T. 16/46. Twee Cheetah-motoren.

P. 57. Militaire opleidingsvliegtuig.

Saro

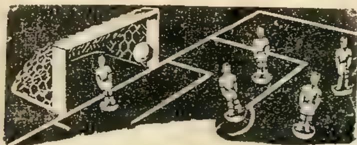
Vierde prototype van de reuzevliegboot, waarschijnlijk binnenkort luchtwaardig.

Vickers

Ontwerp van bommenwerper met vier straaleenheden.

We geven deze inlichtingen onder voorbehoud, d. i. met hetzelfde voorbehoud, als we ze zelf ontvingen. Onnodig daarom over een der genoemde toestellen nadere gegevens te vragen, daar we er toch niet over beschikken.

Vlieger BOB.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels
Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1 20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 16 Februari tot einde Maart :

VOOR NEDERLAND : Fl. 1.75.

VOOR BELGIE : Fr. 28.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; Voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21 Antwerpen

---

Onze Correspondentie-dienst

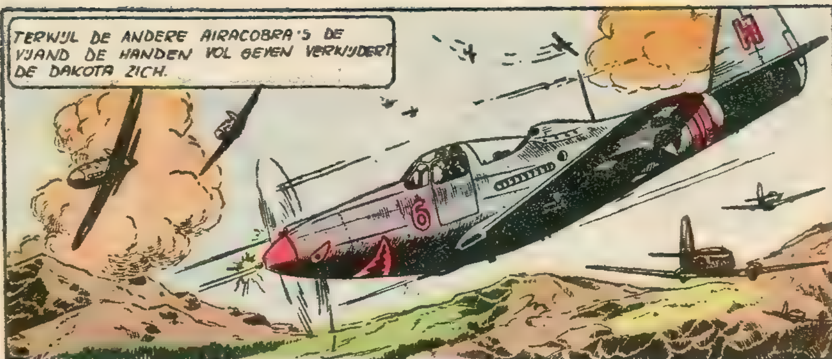
Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of -lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie dienst.

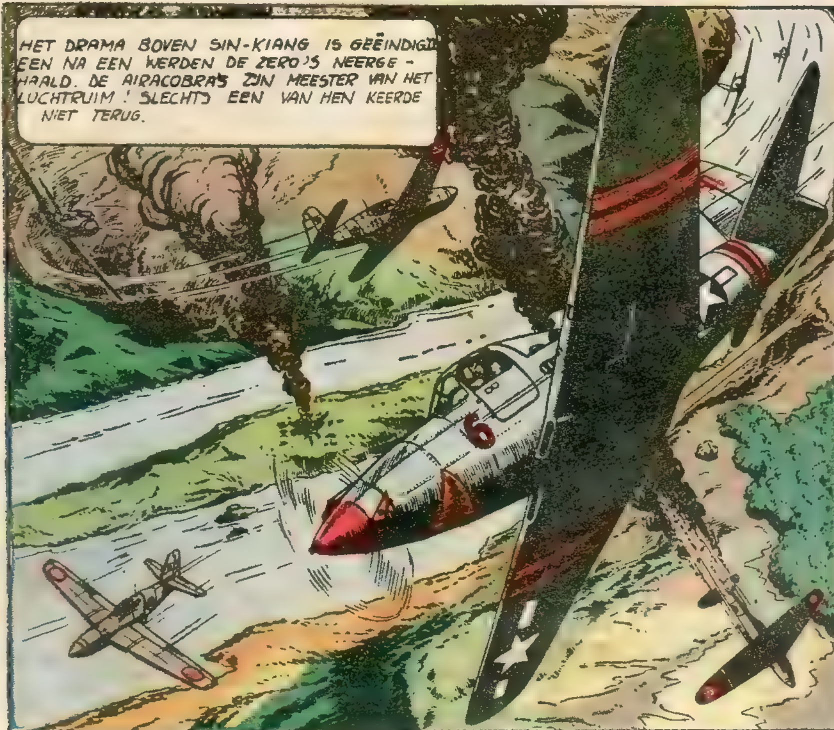
Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes Ook niet-clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis

DE VLIEGENDE TIJGERS

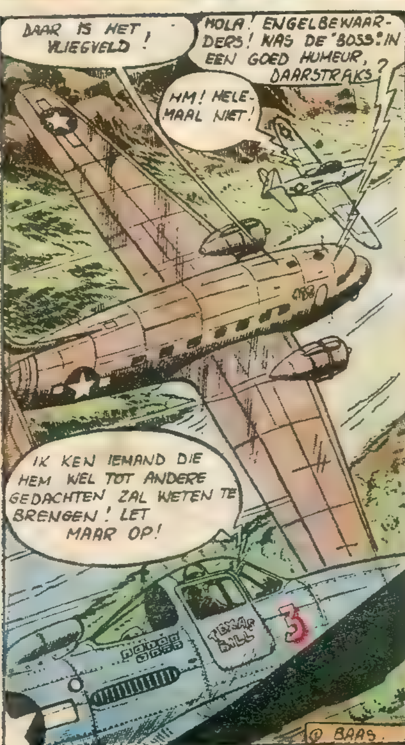
EEN AMERIKAANSE DAKOTA MET CHINESE KINDEREN AAN BOORD WORDT, ONDANKS DE OVEREENKOMST, DOOR DE JAPANNERS AANGEVALLEN. GELUKKIG KAN HET CHINESE AFWEERGESCHUT HEN OP EEN AFSTAND HOUDEN.

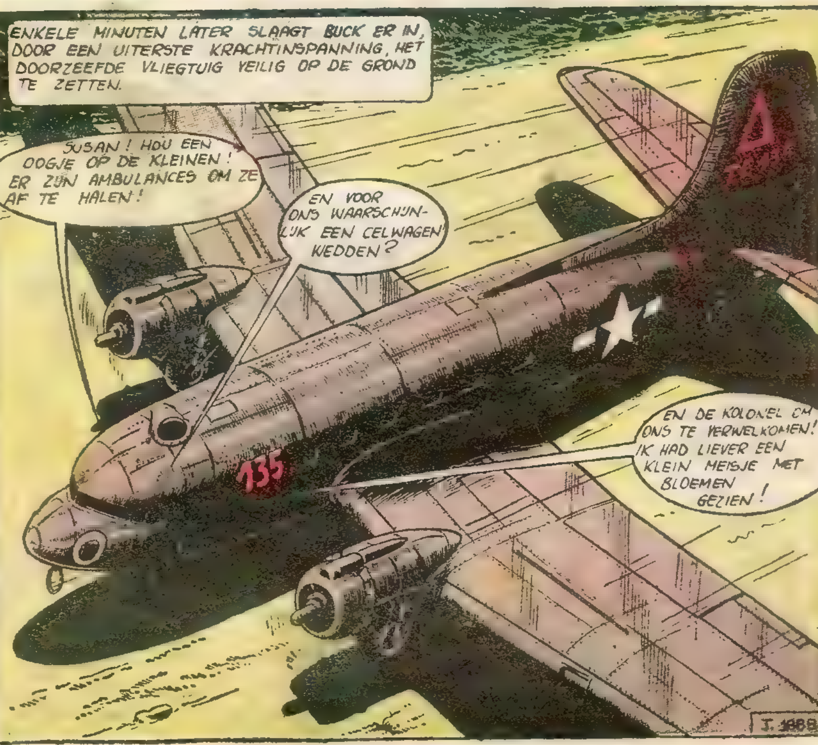

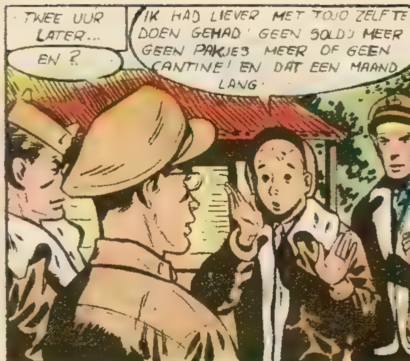

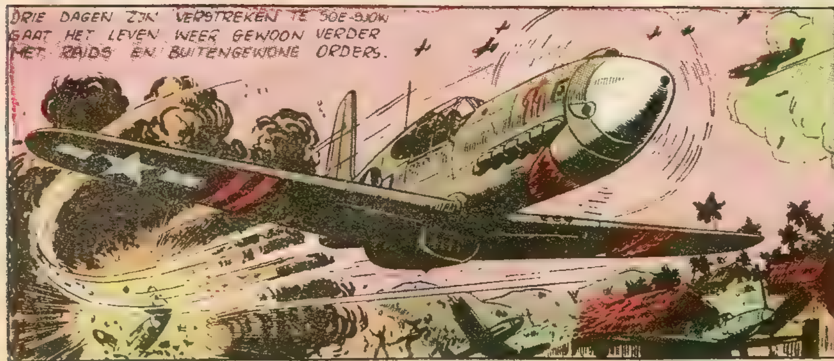

NA DE AANKOMST
GEEN GEWONDEN? LAAT DE KINDEREN ER UIT! DE PILOTEN DANNY, TUCKSON EN TAO BIJ DE KOLONEL KOMEN!

TWEE UUR LATER...
EN?
IK HAD LIEVER MET TOJO ZELF TE DOEN GEHAD! GEEN SOLDIJ MEER GEEN PAKJES MEER OF GEEN CANTINE! EN DAT EEN MAAND LANG!

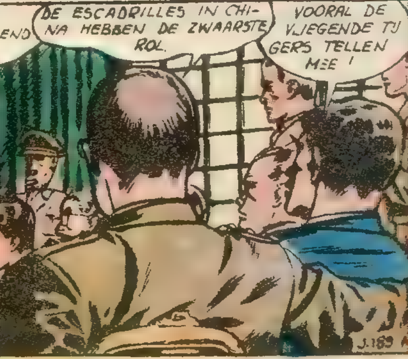

EN IK TERUG NAAR 'T HOSPITAAL MET EEN M.P. ALS NURSE!
MAAR TOCH HEEFT HIJ ONS GELUK GEWENST EN ONS HET KRUIS VOOR BIJZONDERE VERDIENSTEN BELOOFD!
ZE HEBBEN ALLE GELUK!

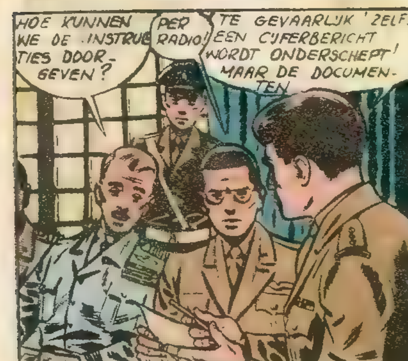

DRIE DAGEN ZIJN VERSTREKEN TE SOE-SJOW GAAT HET LEVEN WEER GEWOON VERDER MET RAIDS EN BUITENGEWONE ORDERS.

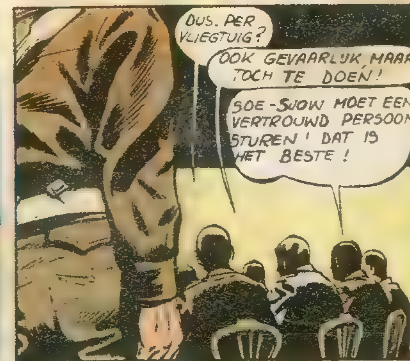

IN 'T HOSPITAAL ECHTER...
GEZOND ZIJN EN NIET MOGEN VLIEGEN!.. WAT EEN MISERIE!

IN HET HOOFDKWARTIER VAN HET BIRMAANSE LEGER BEREIDT MEN DE BESLISSENDE SLAG VOOR
HET UUR WAAR WE AL ZOLANG NAAR VERLANGEN IS AANGEBROKEN, HEREN!

HET BEVRIJDINGSOFFENSIEF VAN BIRMA BEGINT! ONS DOEL IS DE VERBINDING MET DE CHINEZEN TE HERSTELLEN!
DE STRIJD IN DE LUCHT ZAL BESLISSEND ZIJN!

DE ESCADRILLES IN CHINA HEBBEN DE ZWAARSTE ROL.
VOORAL DE VLIEGENDE TIJGERS TELLEN MEE!

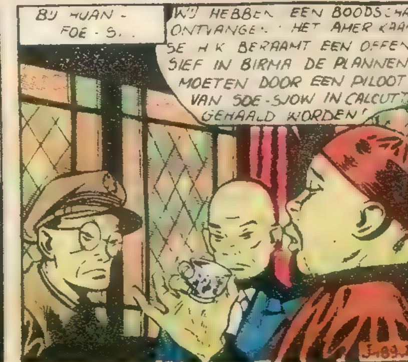

HOE KUNNEN WE DE INSTRUCTIES DOORGEVEN?
PER RADIO!
TE GEVAARLIJK! ZELFS EEN CIJFERBERICHT WORDT ONDERSCHEPT! MAAR DE DOCUMENTEN

DUS, PER VLIEGTUIG?
OOK GEVAARLIJK MAAR TOCH TE DOEN!
SOE-SJOW MOET EEN VERTROUWD PERSOON STUREN! DAT IS HET BESTE!

DEZELFDE AVOND TE SOE-SJOW
KOLONEL... EEN VERTROUWELIJKE BOODSCHAP VAN H.K. VAN BIRMA!
DROMMELS!

HAAL DE DOCUMENTEN... EEN DAKOTA OF EEN BOMMENWERPER HEEFT EEN VOLDOENDE ACTIERADIUS! WELK EEN BUITENKANS VOOR DE JAPPEN! WE KUNNEN ZELFS GEEN BEGELEIDING MEE GEVEN!

STUUR IEMAND NAAR CALCUTTA! DAT ZAL DE AANDACHT VAN DE SPIONNEN AFLEIDEN! OF.. EH... WACHT EVEN..

BIJ HUAN-FOE-S..
WIJ HEBBEN EEN BOODSCHAP ONTVANGEN: HET AMERIKAANSE H.K. BERAAMT EEN OFFENSIEF IN BIRMA DE PLANNEN MOETEN DOOR EEN PILOOT VAN SOE-SJOW IN CALCUTTA GEHAALD WORDEN!

Legendarische monsters

Misschien heb je zelf wel aan draken en griffoenen geloofd ! Als moeder of de meid je niet zoet konden houden, dreigden ze wel eens :

— Pas op ! Want als je niet braaf bent, komt...

Ja, wat kwam dan ? De boze Wolf, de grote Spin, de vuurspuwende Draak, de giftige Slang, al naar de fantasie van moeder of de meid. Je zult er echt bang van geweest zijn. Maar of het hielp, om je « zoet » te houden ?...

In de Oudheid en de Middeleeuwen wemelt het van verhalen over draken, monsters en zeeslangen.

Nu we groter en meer nuchter geworden zijn, vragen we ons af, of die hydra's of waterslangen, die basilisken of slangedraken en die draken zonder meer werkelijk bestaan hebben...

Alvast zeker niet in de gedaante, waarin ze door de legende tot ons gekomen zijn. Het feit, dat grote mannen en ernstige geleerden niet aan hun bestaan getwijfeld hebben, doet hieraan niets af. Dergelijke mensen juist hebben ons die fabelachtige verhalen overgeleverd. En zij vertelden geen sprookjes : voor hen was het onomstotelijke werkelijkheid ! Laat ons eens een paar van die « drakerige » verhalen navertellen.

DE HYDRA OF WATERSLANG

De meest bekende was wel de Hydra van Lerna. Dat moest een afschuwelijk monster geweest zijn ! Een slangenlijf met hoornachtige schubben en met zeven (volgens anderen, die het beter menen te weten : negen) koppen. Ze leefde in de moerassen van Lerna, in Argolis, het Noord-Oostelijke deel van de Peloponesos, in het oude Griekenland.

De adem alleen al van dit beest was dodelijk. Alle dapperen, die het waagden, tegen haar « te velde » (of ten moerasse) te trekken, werden gedood. Totdat held en halfgod Herakles (of Hercules) zich met het geval bemoeide en de Peloponesos van het ondier zou zuiveren. Daar hij in dienst van een Myceense koning elf andere soortgelijke karweien opknapte, hoeft ons dat niet te verwonderen.

Herakles vocht met zwaard en gloeiende knots tegen het ondier. Want wat was het geval ? Bij vroegere gevechten konden dappere strijders al eens een slangenkop afhakken. Hij werd echter onmiddellijk door twee andere koppen vervangen. Geen wonder, dat ze met het beest niet klaar kwamen.

Herakles legde het slimmer aan. Telkens als hij een kop afmaaide, brandde hij die met zijn gloeiend gemaakte knots onmiddellijk dicht en werden de nieuwe drakenkoppen dus in de kiem gesmoord ! Als helper had hij daarbij zijn neef Jolaos en getweeën knapten ze het zaakje op tot volle tevredenheid van goden, koning en mensen...

Dit is natuurlijk maar een fabel of legende. Andere verhalen over waterslangen schijnen op het eerste gezicht geloofwaardiger, maar moeten toch ook naar het rijk der fantasie verwezen worden.

Zo verhaalt de Romeinse schrijver Plinius de Oude, dat de vloot van keizer Alexander de Grote in de Perzische Golf werd vastgehouden door een massa zeeslangen, « die als haringen in banken bijeen zaten », de vaartuigen omstrengelden en de schrik der soldaten waren.

In de stromen van India zaten staalkleurige bliksemblauwe waterslangen van dertig meter lengte, die voor ontbijt een hele olifant aankonden !

Nog sterker ! De Romeinse consul Attilius Regulus werd bij een rivier in Afrika met heel zijn leger tegengehouden door een reuzenslang, van maar liefst veertig meter, die soldaten at als waren het apenootjes ! Er moest een hele veldslag tegen dit ondier geleverd worden en het kostte heel wat moeite, het beest in de pan te hakken.

Julie vragen je misschien af, hoe ernstige geschiedschrijvers dergelijke verhaaltjes in hun werk opnamen. Och, zij baseerden zich op de zogenaamde oor- en ooggetuigen : reizigers en soldaten. Dat die lui, ook als eenvoudige lieden, er graag een schepje op deden, is vanzelfsprekend. En daarmee was dan het onheil geschied.

IN ONZE DAGEN : DE ZEESLANG !

Jullie zien wel, de Griekse en Romeinse geschiedenis wemelt van reuzenslangen en aanverwante artikelen. Maar het werd zo bar, dat Megasthenes (in de derde eeuw voor Christus) daartegen protesteerde. Hij verklaart dan echter zelf zonder blik en of blozen, dat bij zijn weten de grootste reuzenslang hoogstens één stier tegelijk verzwelgen kan !...

Rond 1850 hoorde men veel over « de Noorse zeeslang » spreken. Dat was volgens mensen, die dit zeemonster gezien hadden, een diertje van 250 meter ! Het moet verscheidene keren gezien zijn. Dan dook er uit het water een kop op, zo groot als een kerk, verslond een matroos of vijf, zes, om daarna zijn periscoop weer binnen te halen. Kanonskogels stuitten op die kop af, of het tennisballen waren...

Het monster moet telkens nog opduiken, weer als zeeslang. Maar bij iedere nieuwe verschijning wordt het telkens... kleiner ! De laatste keer was het twintig meter, met een kop als een boei (in de letterlijke zin van 't woord). Niet kwaad.

Waarschijnlijk speelt de schrik van mensen, die op zo'n beestje stoten, ook 'n woordje mee, als het gaat de grootte te bepalen. Schrik werkt optisch bedrog altijd sterk in de hand ! Er zijn inderdaad zeeslangen bekend van zes tot zeven meter. Maar die krijgen nog geen zeehond door hun keelgat, laat staan een stier of (zee)koe !

Hoogstwaarschijnlijk hebben al deze monsters enkel in de verbeelding van vertellers bestaan. Als rakker van zes, ben je er misschien nog bang van. Maar als je tien bent, is de schrik verdwenen.

Piet Kwabbernoot, die over mijn schouder dit verhaaltje meeleest, haalt ongelovig zijn schouders op. Piet is inderdaad al te kaal om bang te zijn van al deze beesten-met-schubben !...

SNUFFELTJE.

HUP ROBBEDOES wat is dat?

Mijn rakkers zijn gestart met basket-ball. Daar ze niets van de spelregels kennen, moet ik herhaaldelijk het spel onderbreken. Maar onze « kampioenen » verstaan natuurlijk niets van de technische termen, die ik gebruik. Ze kijken me aan, alsof ik Bargoens of Hottentots spreek ! Laat ons daarom samen in een vermakelijke woordenlijst enkele sporttermen voor basket-ball opzoeken.

FRANK.

UITSLUITINGSFOUT
ZWAARSTE STRAF. SPELER WORDT UITGESLOTEN. DE TEGENPARTIJ KRIJGT 1 OF 2 VRIJE WORPEN.

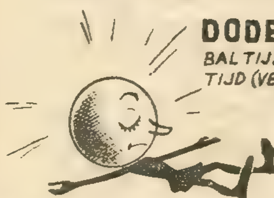
OBSTRUCTIE
EEN TEGENSTANDER VERHINDEREN, ZICH TE VERPLAATSEN ALS HIJ DE BAL NIET HEEFT.

PERSOONLIJKE FOUT
DE PLOEG WORDT GESTRAFT EN DE SPELER OPGESCHREVEN. NA VIER VAN DEZE FOUTEN WORDT DE SPELER UITGESLOTEN.

TER PLAATSE DRAAIEN
(OF PIVOTEREN) EEN VOET OP DE GROND, TERWIJL DE ANDERE EENS OF MEERDERE KEREN VAN STAND VERANDERT.

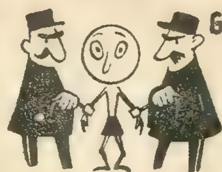
DODE BAL
BAL TIJDENS DODE TIJD (VERLIESTIJD)

TECHNISCHE FOUT
TEGEN DE SPELREGELS. HEEFT VRIJE WORP EN STRAFAANTEKENING VOOR GEVOLG. DAARNA WORDT DE BAL WEER VANUIT HET MIDDEN GEWORPEN.

HET NET
HET DOEL WORDT NET GENOEMD EN NIET KORF OF MAND.

GEHOUDEN BAL
ALS TWEE OF MEER TEGENSTANDERS TEGELIJK DE BAL VASTHOUDEN.

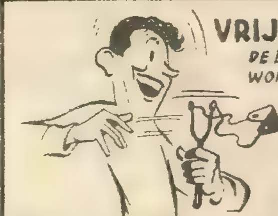
BUITENSPEL
BAL OF SPELER GAAT OP OF OVER DE LIJN.

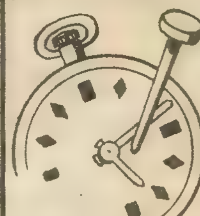
VASTHOUDEN
EEN TEGENSTANDER VERHINDEREN, DE BAL TE SPELEN, DOOR HEM AAN HAND, ARM OF KLEREN VAST TE HOUDEN.

EEN LOB (VEELAL OOK "CHANDELLE" GENOEMD) – ALS DE BAL TUSSEN TWEE SPELERS DOOR GEWORPEN WORDT (GEWOONLIJK OVER HET HOOFD.)

VRIJE WORP
DE BAL WORDT GEWORPEN OP 5.20 METER VAN HET NET.

VERLIESTIJD
TIJD GEDURENDE DEWELKE HET SPEL OP AANVRAAG VAN EEN DER BEIDE PLOEGEN MAG STILGELEGD WORDEN.

DRIBBELEN – MET SCHIJNBEWEGINGEN DE TEGENSTANDERS VOORBIJGAAN, TERWIJL MEN DE BAL VOORTDUREND MET DE HAND TEGEN DE GROND LAAT STUITEN.

GAAN
ALS MEN MEER DAN ÉÉN STAP DOET MET DE BAL IN DE HAND. DIT MAG NIET! MEN MOET HEM LATEN STUITEN.

SCHENDING
FOUT TEGEN DE SPELTECHNIEK, WAARNA MEN DE BAL AAN HET ANDERE KAMP MOET AFGEVEN.

DUBBELE FOUT
TWEE TEGENSTANDERS HEBBEN BEIDEN EEN FOUT BEGAAN

DOELEN
ALS DE BAL LANGS BOVEN DOOR HET NET WORDT GEWORPEN.

ZONE
TERREINVERDELING IN TWEE ZÔNES: AANVALSZÔNE: VERDEDIGINGSZÔNE.

HET RUITERFEEST

— Zorg vooral goed voor Altaïr hier! Bewaak hem als de appel van uw ogen! Met hem hoop ik morgen mijn triomf te vieren in de fantasia (Arabisch ruiterfeest), riep Sjeik Ali Hassim ben Mohammed zijn rijknechts toe, toen hij voor de stallen afstapte.

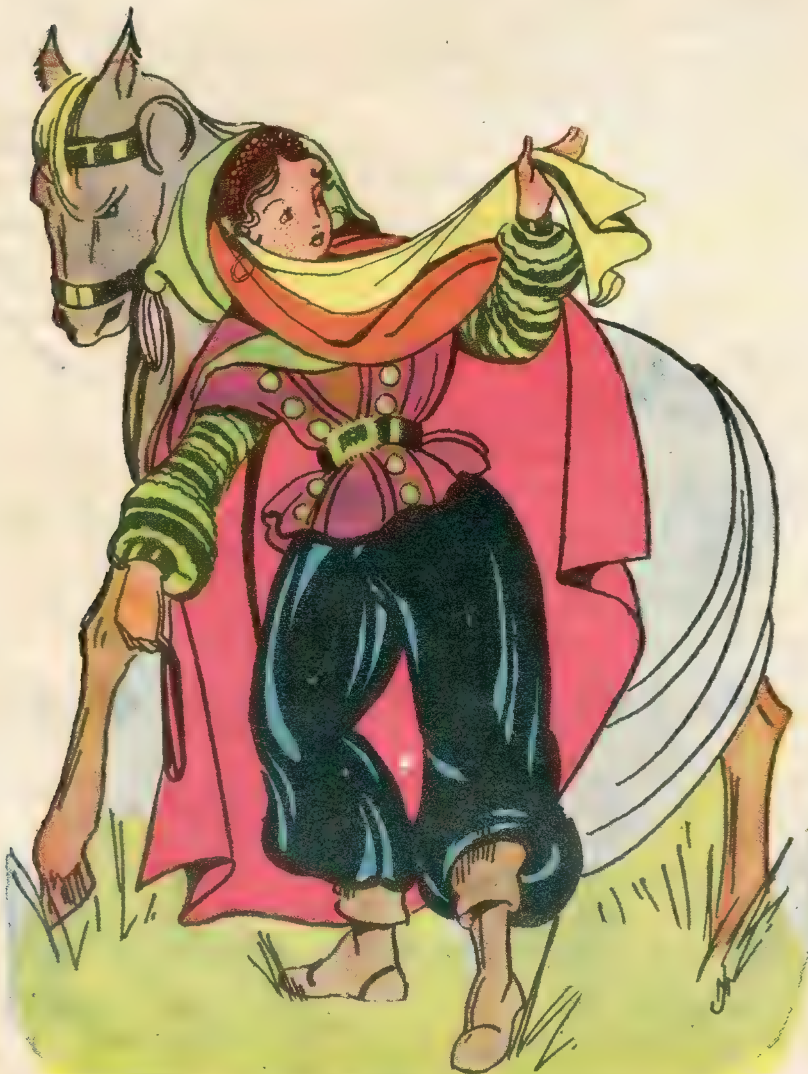
Altaïr was werkelijk een prachtbeest. Het deed deze rijke Arabische edelman alle eer aan. Paard en ruiter vormden een schitterend geheel. Ze kwamen beide van de repetitie voor het grote ruiterfeest van morgen, dat gegeven werd ter ere van de Emir, die als bestuurder van het gewest zijn jaarlijkse inspectietocht maakte door deze Arabische provincie.

De andere ruiters, die aan het carousselrijden deelnamen, hadden Sjeik Ali al geluk gewenst met zijn prachtig paard, al was er wel een beetje afgunst in hun ogen geweest!

— Dat lijkt wel een rijdier, neergehaald uit hemelse gewesten, prezen ze, toen ze de prachtige gang en het snelle lopen van Altaïr bewonderden.

Zelfs het paard scheen zich bewust te zijn van zijn voortrekkelijke hoedanigheden! Het boog gracieus zijn slanke zwanenhals en neeg met het hoofd bij wijze van dank voor het compliment!

Nu de dienaars van Sjeik Ali het wegleidden, hinnikte het zacht, als kon het maar moeilijk van zijn meester afscheid nemen. Het keek nog eens om...

— Ga jij nu maar, riep Sjeik Ali. Tot morgen, hoor! Laat je maar eens goed vertroetelen...

Inderdaad kreeg Altaïr die avond met het oog op de moeilijke dag van morgen een dubbele portie van de fijnste haver.

Daarop ging Sjeik Ali zijn rijke woning binnen. Hij droeg nog zijn schitterende feestkleren. Ongeduldig werd hij verwacht door zijn gade Lalla Zarifa en zijn talrijke kinderen, onder wie Iras, de oudste dochter van achttien jaar, wel de knapste was.

— Joe... Joe... Joe... verwelkomden allen hem blij. Ze klapten daarbij in de handen om hun man en vader een ovatie te brengen nu hij in zijn paradedracht voor hen verscheen. Sjeik Ali liep in prachtig zijden gewaden met veel edelstenen en borduursel versierd. Zijn witte boernoes daaronder was verblindend wit en van zeer fijne stof. Zijn roodleren laarzen waren zacht en soepel als was het fluweel en in zijn hand droeg hij het kostbaarste van zijn Damasceense geweren.

— Vader, wat is u zo mooi, juichte Iras.

Nooit had ze haar lieve vader zo keurig gezien. De kleineren zeiden niets, maar keken met open mondjes en konden van het prachtige schouwspel niet genoeg krijgen. Ze klapten in de handjes en toonden zo hun bewondering en verering voor vader.

Helaas... hoe was dat alles de volgende morgen veranderd! 's Nachts kwam bij Sjeik Ali de verraderlijke moeraskoorts op. Een hevige aanval van malaria hield hem aan zijn rustbed gekluisterd. Bij het krieken van de morgen werd de dokter geroepen, maar die kon weinig baat brengen. Geen sprake van deelnemen aan de fantasia, die hem roem en vreugde moest bezorgen!

— Rust... Voor alles rust, zei de dokter. Mogelijk krijgen we met kinine na drie dagen de koorts weg...

— Maar ik moet vandaag nog

ter been zijn, riep Sjeik Ali wanhopig.

Hij sprong van zijn rustbed op, maar zonk even snel krachteloos weer in elkaar en verloor het bewustzijn. Zo hevig was de koorts.

— Zo zal ik mijn geweer niet kunnen laten spreken voor de Emir, zuchtte hij, toen hij weer bijkwam. En ook mijn kleuren niet verdedigen...

— Boe... Boe... Boe... De vrouwen weeklaagden met hem.

Alleen Iras nam geen deel aan deze klacht. Wel had ook zij medelijden met haar zieke vader, maar voor alles was ze gewond in haar adellijke trots, nu de kleuren van haar familie niet verdedigd konden worden.

In het vertrekje naast de ziekenkamer lag vaders feestkleedij. Toen kreeg Iras een idee, greep snel de kleren en het geweer en verdween. Ze was zowat even groot als vader en dank zij diens lessen een even goed paardrijdster. Als zij hun kleuren eens ging verdedigen?...

Terwijl de vrouwen nog zaten te klagen, maar zacht, om de zieke niet te storen in zijn rust, rende Iras naar de stal, waar Altaïr al zolang vergeefs op zijn meester gewacht had.

Ha, daar verscheen de Sjeik! Ja, hij was het in zijn verblindend witte boernoes en zijn rood en gouden mantel. Hij zwaaide met zijn kostbaar geweer en de blauwe sjerp — zijn familiekleur — verborg voor drie kwart zijn gezicht.

Zonder iets te zeggen gebood hij met een gebaar, dat men zijn rijdier bracht. De dienaars stierven bijna van eerbied, toen ze hun meester zagen. Ze wisten dat hij zo ziek was en nu ging hij toch aan het ruiterfeest deelnemen om de boel niet in de war te sturen. Ze haastten zich om Altaïr keurig op te tuigen, die nu lang zo nukkig niet was als anders. Hij kreeg van zijn berijder zijn klontjes suiker en — hop! — daar slingerde de ruiter zich in het zadel. Ruiter en paard stoven weg als een pijl uit de boog.

— Waar blijft Sjeik Ali toch, vroegen de deelnemers aan het ruiterfeest zich al verwonderd af.

In de verte verscheen een stofwolk, een blauwe vlam... Ja, daar was hij, nog juist op het nippertje! Reeds klonk de trompet, die de feestelijkheden voor geopend verklaarde.

Het paard nam onmiddellijk zijn plaats in, draafde, keerde en wendde zich met de andere op de korte knappende commando's van zijn berijder. De ruiter toonde verbluffende staaltjes bij het ringsteken en het oprapen van een zakdoek in volle vaart...

De fantasia ontrolde zich met nooit geziene luister, maar Altaïr en zijn berijder waren toch wel de sterren van het veld! Vooral de laatste rit maakte een diepe indruk. Daarbij stonden de ruiters boven op hun paarden, recht als een pijl, in volle galop rennend naar de eretribune, als wilden zij die aanvallen. Dan schoten ze plots te samen hun geweren af, die met los kruit geladen waren. Het ging alles zo prachtig, dat de Emir en alle genodigden dol-enthousiast waren.

Vooral dat ene paard Altaïr was de Emir opgevallen. En niet minder zijn berijder! Toen de prijzen werden uitgeloofd voor het mooiste dier en de beste prestaties, was dan ook niemand verwonderd, dat de eerste prijs naar Sjeik Ali en zijn ros Altaïr ging.

— De aanvoerder met de blauwe sluier en zijn paard, dat even smetteloos wit is als de boernoes van zijn ruiter heeft de eerste prijs, verkondigde de Emir luid en wapperde met het groenzijden lint — de kleur van de Islam — om dat de winnaar te overhandigen. Daarbij kwam nog een Turks kromzwaard, met edelstenen ingelegd en dat door de zoon van de Emir overhandigd zou worden.

— Vooruit, Ali Hassim ben Mohammed, riepen de andere deelnemers, toen ze de ruiter op het witte paard zagen aarzelen. Wat betekende dat? Anders was Sjeik Ali zo bescheiden niet!

Tot ieders verwondering steeg Sjeik Ali echter van zijn paard, nam de teugel van het dier onder zijn rechterarm en draalde weer...

— Maar laat de Emir toch niet wachten, riep een der deelnemers, die er helemaal niets meer van begreep.

Toen besteeg de ruiter de eretribune.

— Zo, jij bent dus Sjeik Ali Hassim ben Mohammed, die zelfs door uw tegenstanders als overwinnaar beschouwd wordt?

Een klare meisjesstem sprak toen:

— Machtige Emir, dat ben ik niet! Dat is mijn vader. Maar omdat die machteloos met koorts te bed ligt, ben ik hem ongeweten gaan vervangen om het ruiterfeest niet in de war te sturen... Ik ben zijn oudste dochter Iras...

Met een ruk trok ze toen de sluier weg van haar gezicht en de Emir zag voor zich een knap meisje.

— Bij de baard van de profeet, lachte deze, dat is een kostelijk avontuur! Breng dan toch maar deze prijzen naar je vader, die je zo schitterend vervangen hebt en zeg hem, dat ik deze avond nog even op bezoek kom...

Diezelfde avond vroeg de Emir aan Sjeik Ali Hassim ben Mohammed de hand van diens kranige dochter voor zijn zoon en opvolger. Met één slag had Iras het hart van de jonge prins veroverd. Wat een eer dit was voor Sjeik Ali, hoef ik hier niet te vertellen!

M. POPELIN.

Erewet van de ROBBEDOESRAKKER

Een ROBBEDOESRAKKER is moedig, eerlijk, openhartig en beleefd.

Een ROBBEDOESRAKKER aanvaardt de tucht en doet zijn plicht.

Een ROBBEDOESRAKKER is trouw aan God en Vaderland.

Een ROBBEDOESRAKKER is een vriend van zwakken en hulpbehoevenden.

Een ROBBEDOESRAKKER is steeds hulpvaardig en bereidwillig voor iedereen.

Een ROBBEDOESRAKKER is niet bang zijn handen vuil te maken, maar is zuiver in gedachten, woorden en werken.

Een ROBBEDOESRAKKER is steeds vrolijk en opgewekt, zelfs als het moeite kost.

Een ROBBEDOESRAKKER belooft, dat hij aan niemand de sleutel van het geheimschrift zal verraden.

Verborgen dapperheid

Toen de Turken nog over Mesopotamië regeerden — tegenwoordig heet dat land Irak — zond het Belgisch ministerie van oorlog enkele cavallerie-officieren naar Bagdad om paarden voor het leger aan te kopen. In die tijd was de cavallerie van een leger nog, wat nu de gemotoriseerde afdelingen zijn. Vaak werden fourrage-officieren naar het Oosten gezonden. Daar toch waren beroemde stoeterijen, waar de Muzelmannen hun volbloeds fokten, die alle, naar het schijnt, afstammen van de vier lievelingspaarden van Mohammed.

Toen onze drie Belgen in Bagdad kwamen, kregen ze als officiële persoonlijkheden een Turkse gids mee. Natuurlijk maakten ze van de kans gebruik om ook uitstapjes in de omgeving te maken.

Op zekere dag waagden ze zich zover in het binnenland, dat hun gids werkelijk bang werd. De drie Belgen kenden niets van het land. Ze zagen aan de voet der bergen, vlak tegen de Perzische grens, Bedoeinen kamperen.

Die nomadenvolken hielden er echter een eigenaardige moraal op na. Zo beschouwden ze als vijand iemand, die zich waagde in het zicht van hun tenten. En van Turken moesten deze woestijnbewoners al helemaal niets hebben...

— Dat zijn Arabieren, waarschuwde de gids.

Hij dacht, dat de Belgen nu wel onmiddellijk rechtsomkeert zouden maken en er als de wind vandoor gaan.

De oudste officier lachte echter eens gemoedelijk en zei :

— Arabieren ? Goed zo ! Laat ze maar komen, dan zullen we kennis met hen maken.

— Maar... dat is misschien wel een stam van tweehonderd strijdbare mannen !

— Hoe meer zielen, hoe meer vreugd ! Wij zijn maar met ons drieën.

— Wij, Belgen, gaan toch zeker niet voor een troep Arabieren op de loop, meende een ander.

Zo trokken ze netjes verder, tot wanhoop van de gids. Ze bereikten een heuvelrij, die ze beklommen.

Daarop verscheen een troep Arabieren, die achter de heuvels legerde. Zoals de Turk gezegd had, toonden ze zich erg onvriendelijk en schoten op de indringers.

Toen besloten de Belgen, hen een lesje te geven en openden ook het vuur. Twee Arabieren beten in het zand en de Turk rende er vandoor...

De Arabieren zagen schaduwen dansen achter de heuvelrij en vermoedden daarom met een troepje verkenners te doen te hebben. Er zou wel een grote legermacht in aantocht zijn ! De man, die daar rechtsomkeert maakte, ging zeker waarschuwen. Daarom gingen de Arabieren er nu als de wind vandoor en sleepten hun gewonden mee.

De verbazing van de Turkse gids kende geen grenzen. In Bagdad verkondigde hij luidkeels, dat de Belgen het dapperste volk der aarde waren. Drie Belgische officieren, die hij vergezeld had, waren onverschrokken op een hele Arabische stam ingerend en hadden de honderden krijgers op de vlucht gejaagd...

De Belgen waren zich overigens niet van hun dapperheid bewust. Ze hebben nooit begrepen, dat ze daar door het oog van een naald gekropen zijn !

D. B.

Onze Knollentuin

— Aan het planten, jongens, schreeuwt Piet Kwabbernoot. Anders krijgen we alles niet de grond in !

Sjarel schudt het wijze hoofd. Hij ziet eenvoudig geen kans, zo groot is de aanvoer !

Snuffel hakt de knoop door :

— We nemen het beste werk. Iedere knollenplanter zal dat beamen...

Zo is **KLEINE BEVER 27.618** uit **Hoboken** eerst aan bod, met een gevoelig knolletje getiteld :

MOEDERLIEFDE

Op een dag, dat de « Terra Nova » voor anker lag, was ik getuige van een vreselijk drama.

Ik wandelde over het dek, toen een school zwaardvissen achter een zeehond kwam aangezwommen. Ik bezat een kinematoestel en zou de jacht verfilmen.

In plaats dat de zeehond zich in veiligheid bracht, zwom hij recht op de zwaardvissen af ! Toen hij bijna bij de zwaardvissen was, zwom hij opeens in een andere richting. De zwaardvissen gingen er ogenblikkelijk achteraan...

Niet ver daar vandaan spartelde een jong zeehondje om uit het water te komen.

Toen begreep ik waarom de wijfjeszeehond in het water was gesprongen !

Ze had het gedaan om haar jong te redden !

Ondertussen was de wijfjes-zeehond teruggezwommen. Ze zoende haar jong als in een laatste liefkozing.

De zwaardvissen waren er alweer ! De grote zeehond dook opnieuw in het water. Voor de tweede maal lukte de list : de zwaardvissen keerden zich om en zetten de achtervolging in. Het jong trachtte intussen weer uit het water te geraken. Het waren tevergeefse pogingen...

De moeder-zeehond kwam weer aangezwommen. Ze trok haar jong op de rug. Ze waren bijna buiten bereik toen de zwaardvissen er achter zwommen. Het jong maakte zenuwachtige bewegingen met het ongelukkig gevolg, dat het in het water viel. Zeehonden en zwaardvissen verdwenen onder water, dat zo vreedzaam door de zon beschenen werd ! Ik begreep wat zich onder water afspeelde ! Maar het bleef een prachtig voorbeeld van moederliefde !

KLEINE BEVER 27.618 uit Hoboken.

DICKIE DURF uit **Testelt** laat na lange tijd weer eens van zich horen. Van Ernest Claes kun je inderdaad veel leren, Marcel ! Snuffel heeft nog aardig moeten korten, maar het geheel, won erbij.

MIJN DORPJE

De Demer doorkronkelt mijn dorpje. Nog altijd als in de tijd van de oude Belgen, geeft hij de weiden z'n nat en maakt er een vruchtbaar bodempje van. Aan weerskanten liggen groene weiden waar de koewachters van de omtrek hun beesten hoeden. De mensen zijn maar boertjes die heel de dag wroeten en werken op de Kempische zandgrond.

Hier en daar ziet men kar en paard. Tussen het ratelen en klabotsen hoort men lustig roepen « ju », alleen maar uit pure gewoonte.

Boerinnetjes staan voor hun deuren te babbelen. De kinderen zijn allemaal kleppers, die weinig of niets doen in de school — poetsen en kwajongensstreken wel ! — maar thuis en op 't veld kunnen ze werken ! De meesten blijven thuis om 't hooi mee binnen te halen, anderen om de koeien te hoeden, nog anderen om patatten uit te doen.

Als 't kermis is, rusten de menskens eens en als ze thuis samen een goei boerenvla naar binnen gespeeld hebben, trekken ze naar de foor. De manslui gaan « 'ne goeie pot » pakken. En in de winter wordt er met de kaarten gespeeld bij een warme stoof. Niet voor grof geld, hoor ! En wordt er al eens gevloekt, dan kan dat geen kwaad, anders zit er geen kracht achter !

Zo gaat het leventje in mijn dorpje rustig zijn gang, als op alle buitendorpjes.

DICKIE DURF uit Testelt.

Texas Kid heeft zich wegens te hoge ouderdom teruggetrokken als leider der Texas-Rangers. - Tekenknol van MRS. MINIVER uit Berchem-Antwerpen.

Een keurig schilderijtje maakt ook **COSTA** uit **Mechelen** :

ERGENS IN VLAANDEREN...

Langs eenzame weiden slingert de kronkelende landweg. Het sappige gras buigt weelderig over het droge, diepe karrespoor. Tegen de herfst, als de wei leeggegraasd is, maaien bonte koeien het gras over het prikkeldraad weg...

Verder, waar een drukkere wegel dit stille, dunne pad opvangt, aan een brede drenkplaats, heeft in oudere tijden een boer een eiken kruis geplant tussen enkele oude wilgen. Vochtig en groen verweerde het in kletsende regen en gierende wind, grijs en droog onder de brandende zomerzon. Maar elk jaar luiken daar blauwe vergeet-mij-nietjes en gouden boterbloemen open op het frisse en verzorgde plekje. Langs de beek wortelen knokige wilgen hun forsige stam vast en behoeden het kruis langs de weg tegen de felle zuidwester. Zij hielden het zand dat voortstoof in storm en barre wind. In troosteloos-koude winterdagen wriemelt er donzige sneeuw en bedelft wilgen en het kleine dak in het witte land.

's Avonds loopt Kobeke, het koeiertje, met zijn oude gebarsten stok achter zijn vier koebeesten voorbij het wasgele beeld. Hij pakt de oude, vettige klak van het hoofd en groet het verweerde kruis.

— Hoooo ! Mellie !... roept hij vriendelijk naar een gevlekte koe, die vooraanwaggelt. In die vreemde avondstilte blijft Mellie staan, terwijl het koewachtertje op het gespleten bankske even bidt aan zijn oude boeren-paternoster. Door de wilgentakken wriemelt een late lichtstraal langs de wiegende bladeren. In het dorp tampt de torenklok het Angelus. Bezorgd drijft Kobeke dan zijn koeien voort, voorbij het hek van zijn vaders erf.

COSTA uit **Mechelen.**

Nageknolde tekenknol van ROBIN HOOD 29.875 uit Eisden.

Eervolle vermeldingen zijn er eigenlijk te veel om op te noemen ! Voorop komt **DINGAAN 27.104 uit Beveren-Roeselare** voor zijn Drie Koningen-knol. Verder **PECCOS KID 28.843** uit **Eekloo** voor zijn gouddelvers- en tekenknol, **RED RANGER 29.193** uit **Machelen** voor zijn teken- en voetbalknol, die te lang is, maar laat zien, dat hij schrijven kan ! Eveneens voor de — weer te lange ! — **SIKITO**-knollen van **DE VALK 29.402** en zijn broertje **PANDA 29.413** uit **Oostende**. De laatste pleegde ook nog een rijmknol. Ook **ZWARTE LUIPAARD 28.904** uit **Evergem**, **ARIZONA KID** uit **Roeselare** knolden verdienstelijk. De twaalfjarige **DON JUAN** uit **Oostende**, die schrijver wil worden, moet letten op stevige zinsbouw en herhalingen vermijden als « Met een sierlijke **sprong sprong** hij » (liever : zwaai en « Aan **enkele** tafeltjes zaten **enkele** mannen » (liever . Aan een paar...). Niet opgeven, Norbert ! Tenslotte een eervolle vermelding voor het navertelde knolletje van **ROGER D.** uit **Koksijde.**

Van de dichterknollen planten we het gewrocht van **KAPITEIN VICKING** en **JEFKE PITS** uit **Maaseik**, terwijl **KETJE** uit **Schaarbeek** een eervolle vermelding verdient. Marie-Louise begon goed maar wist met het eind geen raad !

DE WATERMOLEN

Ginds, tussen 't groen verscholen
Daar, waar de zilveren beke stroomt,
Staat onze oude watermolen.
Daar heb 'k menig keer gedroomd...

En 'k hoor 't klotsen op de wanden
Van 't eeuwenoude molenhuis,
Dat 't water breekt, dat van de randen
Van 't molenhuis naar onder suist...

Een treurwilg hangt er over de muren,
Een grote boom, maar zo vol wee...
En in de wind lispelt hij uren
Zijn droeve zang, zijn treurige bêe...

KAPITEIN VICKING en JEFKE PITS uit Maaseik.

Tekenden met potlood, gekleurd of met verkeerde inkt : **BLAUWE SPERWER 29.429** uit **Leopoldsburg**. De zwart-wit tekenknol van Victor, waarop hij enorm gezwoegd heeft, is wat te druk ! Verder **RENE N.** uit **Aarschot** en **CASSIDI** uit **Leuven.** Zeer eervolle vermeldingen verdienen de drie tekenknolletjes van **LOUIS S.** uit **St. Genesius-Rode**, het zeer stemmige knolletje van **DE WITTE** uit **Haaltert**, de vele lach- en tekenknollen van **JIM SWEATON 23.053** uit **Destelbergen**, een te zwarte tekening van **PIETJE KLEIN 23.589** uit **Mechelen**, de talrijke tekenknolletjes van **ALAIN IN DE FAR-WEST** uit **Hasselt** en van **WITTE LEEUW 29.695** uit **Gent.** Een goede raad : niet veel, maar... goed ! En tenslotte het tekenwerk van **KLEINE BEVER 27.618** uit **Hoboken** en van **ARENDSHOOFD 28.726** uit **Tienen.** Inderdaad heeft **DE WESP** uit **Heist op den Berg** gelijk, dat iedere rakker en rakkeresje kosteloos werk mag inzenden voor de knollentuin. Maar... het moet dan ook keurig werk zijn, wil het geplant worden ! Een hartelijke groet nog voor **RODE HAND** uit **Ruisbroek** met een eervolle vermelding voor zijn grapknollen en voor **TARZAN 29.688** uit **Ardooie** met zijn raadselknollen...

Daarmee is ons tuintje weer meer dan vol ! Tot volgende week, beste knollenplanters en -planterinnetjes ! P. K. groet u minzaam en Sjarel vanuit de wolken. Snuffel geeft jullie allemaal stevig de vijf !

Opperknollenplanter S N U F F E L.

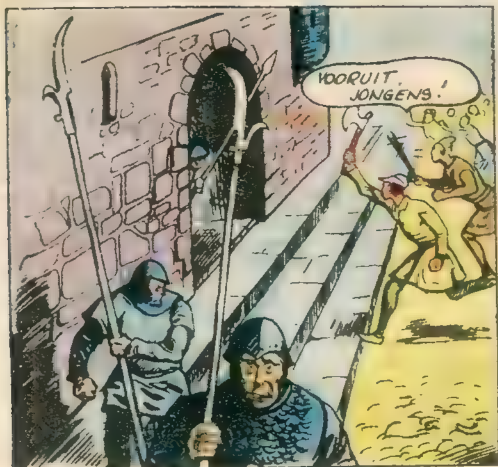
Verdwaalde kameel, gezien door PINOKKIO uit Bierbeek.

DOOR EEN PANISCHE SCHRIK BEVANGEN VLUCHTEN DE WACHTEN VAN HET PRINSENHOF WEG DE WEINIGEN DIE WILDEN WEERSTAND BIEDEN WORDEN ZONDER VEEL MOEITE OVERMEESTERD.

WOEDEND EN TEVENS ONGERUST SNELT BREYDEL DE TRAPPEN OP...

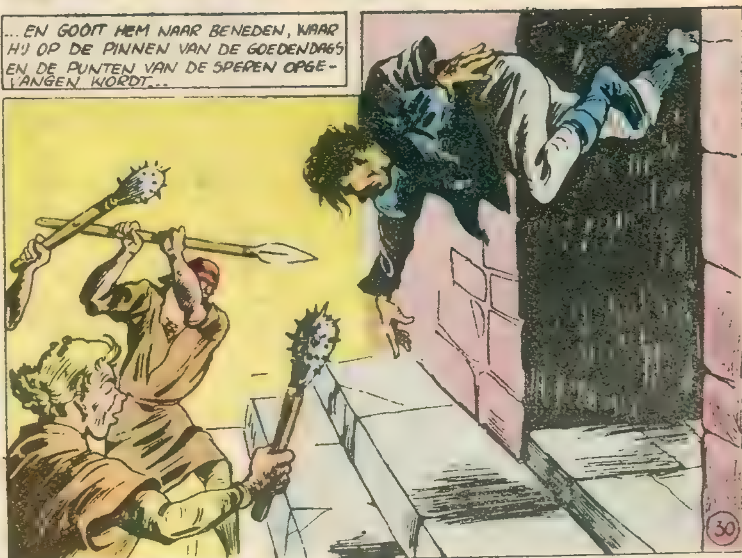
MAAR BOVEN IN DE ZAAL BOTST HIJ OP EEN FRANSE WACHTER DIE HEM DE WEG VERSPERT.

MAAR BREYDEL HEEFT ZIJN GEDULD VERLOREN. DE GEBEURTENISSEN DER LAATSTE DAGEN EN HET FEIT DAT HIJ DE CONINCK NERGENS VINDT HEBBEN ZIJN RAZERNIJ TOT HET TOPPUNT GEDREVEN. HIJ SPRINGT OP ZIJN VIJAND TOE...

...EN GOOIT HEM NAAR BENEDEN, WAAR HIJ OP DE PINNEN VAN DE GOEDENDAGS EN DE PUNTEN VAN DE SPEREN OPGEVANGEN WORDT...

De Blauwe SPERWER

door Sirius

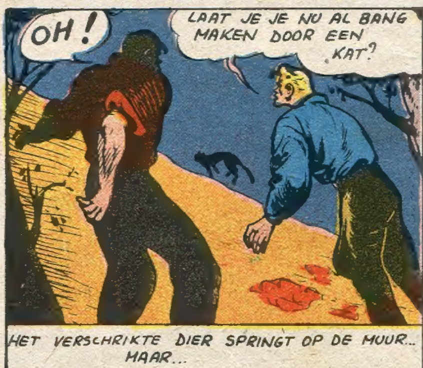

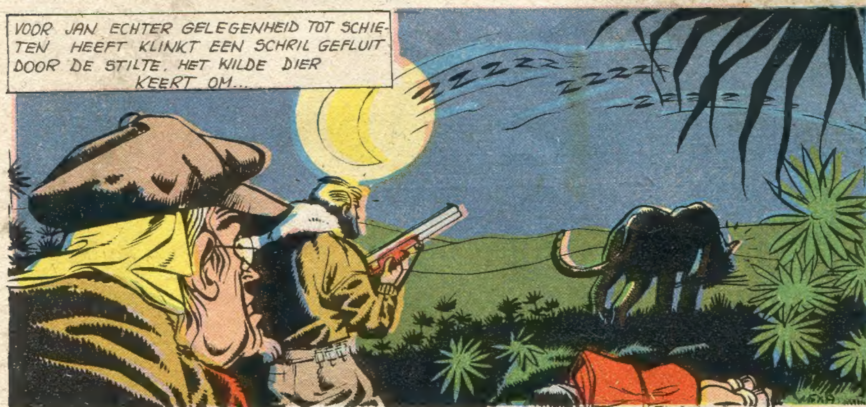

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
EEN TIJGER DIE IN HET HOGE GRAS VERBORGEN LIGT SLUIPT NAAR JEFKE TOE.

MEER NOG VAN UITPUTTING DAN VAN SCHRIK VALT JEFKE BEWUSTELOOS.

JEFKE... JEFKE! WAAR BEN JE? LIEVE HEMEL!

OM DE GENADE GODS, KORDAAT... BLIJF KALM EN MIS NIET!

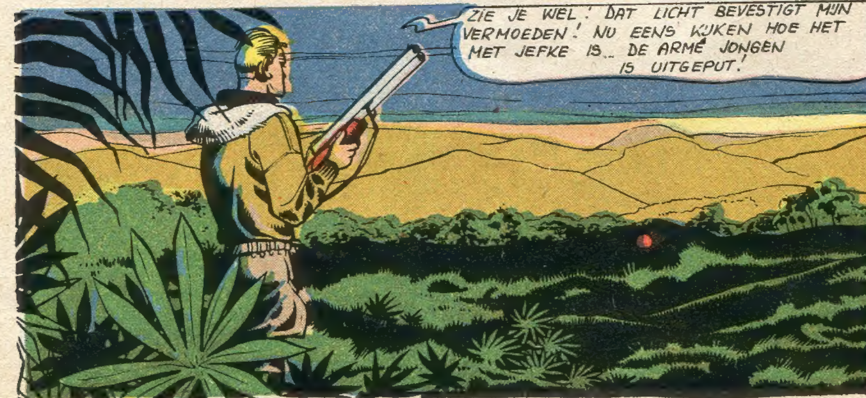

VOOR JAN ECHTER GELEGENHEID TOT SCHIETEN HEEFT KLINKT EEN SCHRIL GEFLUIT DOOR DE STILTE. HET WILDE DIER KEERT OM...
ZZZZZ ZZZZZ

WEER KLINKT HET SNERPENDE GEFLUIT. DE TIJGER ANTWOORDT MET EEN ONTZETTEND GEBRUL...
RAAWOOO

MET EEN SPRONG VERDWIJNT HET DIER IN HET STRUIKGEWAS.

WE ZIJN MOOI ONTSNAPT, HE JAN? ZAG JE HEM LOPEN?
EEN BEETJE TE MOOI! IK GA OP VERKENNING UIT!

IK GEVOEL ME OF IK BESPIED WORD! EIGENAARDIG!
VRRWW

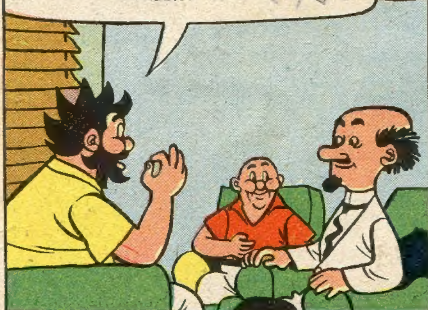

ZIE JE WEL! DAT LICHT BEVESTIGT MIJN VERMOEDEN! NU EENS KIJKEN HOE HET MET JEFKE IS.. DE ARME JONGEN IS UITGEPUT!

TWEE KILOMETER VAN DAAR.
V.5x.B.
WAT? ZE WAREN HEEL ALLEEN IN DE SAVANNE, EN JE HEBT DE TIJGER TERUGGEROEPEN? JE LIJKT WEL GEK, KAPITEIN. ZE ZULLEN ONS GEHEIM ONTDEKKEN.
ZWIJGEN, MAN! IK BEN DE BAAS HIER!

de BAARD en de KALE

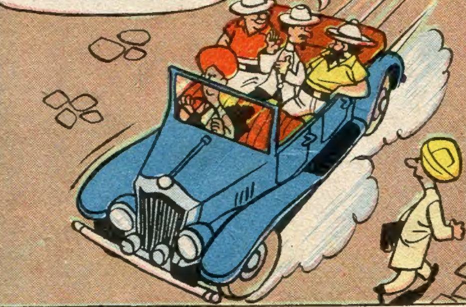

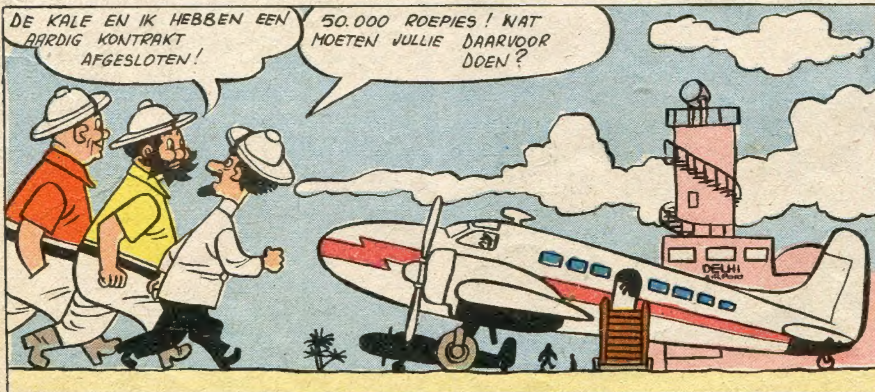

BADEN-POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.